

VELVET

velvet.21 | απρίλιος 07 | διανέμεται δωρεάν

cinema | music | fashion | art | architecture | comics | football | events

ΕΚΘΕΣΗ ΑΡΙΣΤΟΥΧΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΑΣΚΤ 2006

Για 3η συνεχόμενη χρονιά ο επιτυχημένος θεσμός που δημιούργησε η Eurobank, συναντά το ταλέντο και την τέχνη στην έκθεση των Αριστούχων Αποφοίτων της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών.

Εκεί, για δύο εβδομάδες θα εκτεθούν τα σημαντικότερα έργα των τριών Αριστούχων της Σχολής για το έτος 2006.

Η Eurobank επιβραβεύοντας τους ΛΕΩΝΙΔΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ, ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΟΥΧΟΥ, ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΟΥ τιμά την έμπνευσή τους και στηρίζει έμπρακτα το ξεκίνημά τους για μια δημιουργική πορεία στο μέλλον.

Διάρκεια έκθεσης: 16 Απριλίου - 2 Μαΐου 2007
Μέγαρο Μουσικής Αθηνών - Φουαγιέ Μουσών

faces./04
Jack Kerouac

obsession./06
Nico icon

camera./08
Retromania, city girls / Arthur Penn |
Persona: Setsuko Hara | Al Gragg, Jamaica House

b-sides./16
Sounds like... | Chanteuses του παρελθόντος,
chanteuses του μελλοντος | Amy Winehouse |
What would have happened if... Deep Freeze Mice |
Pick-up | Indie labels: Factory Records | The Thermals

size./28
Μόδα με συνείδηση | Spoiler

art./32
Στην αρχή ήταν ο θάνατος... | Art agenda |
Pil and Galia Kollektiv Asparagus

architecture./36
Το Μέλλον ήταν Μπουρμπουλήθρα

comics./38
Comicdom Con Athens 2007

football./40
Ο Αρκονάδα και ο Θουμιπιθαρέτα
μάλλον είναι στενοχωρημένοι

pot pourri./44

zeppelin./46
Ο θάνατος του Ναπολέοντα (Φίνλεϊ)

my space whore./48
Joey Stetson

VELVET

τεύχος.21 | αριθμός 07 |
μηνιαία δωρεάν έκδοση
Έκδοση / Επιμέλεια:
Λάκκας & Άρνης Ιωάνες
Σχεδιασμός:
Άντα Θεοδωρακάκη
Ειρήνη Ζωγράφου
Οργάνωση / Προβολή:
Δάφνη Δραγώνα
Διεύθυνση διαφήμισης:
The Studio (art projects)
Υπεύθυνη διαφήμισης:
Χριστίνα Ροδοπούλου
Διαφημιστικό τμήμα:
Σοφία Γιλυνού
Μαργαρίτα Τσάμου

Συντάκτες:
(velvet mornings)
Λάκκας & Άρνης Ιωάνες
(obsession)
Δημήτρης Ποιητάκης
(camera)
Νατάσα Γιανναράκη
Αντρέας Κίκκρας
(b-sides)
Δημήτρης Βόγλης
Γιάγκος Κολλιοπάνος
Νίκος Λιάσκας
Μάκης Μπλάτος
Οδυσσεύς Νικτιανός
(new media)
Δάφνη Δραγώνα

(size)
Asako Masunouchi
Χριστίνα Ροδοπούλου
Κορίνα Τριανταφυλλίδη
(art)
Νάντια Αργυροπούλου
(architecture)
Αντρέας Αγγελιδάκης
(zeppelin)
Σώτη Τριανταφυλλίδη
(books)
Ηλίας Παπαζαχαρίας
(comics)
Τάσος Παπαϊωάννου
(football is life)
Αντρέας Κίκκρας

Συνεργάτες:
Δανάη Βαρδαλή, Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος, Αλεξάνδρα
Ζωισοπούλου, Ξένια Καθηκτοόγλου, Χριστόφορος Μαρί-
νος, Μάριος Μπουμπής, Μάρθα Παπαθανασίου, Μαριλένα
Σαλαμάνου, Dr. Faux, Νατάσα Χενά, Αφροδίτη Ψαρρά
Φωτογράφος
Άγγελος Καϊτσίης
Έκδοση:
The Studio (art projects)
Μιητιάδου 17, 4ος όροφος,
105 60 Αθήνα
T / F: 210 3314 923
velvet_magazine@yahoo.gr
www.myspace.com/velvetmagazine
Παραγωγή:
Multimedia A.E.

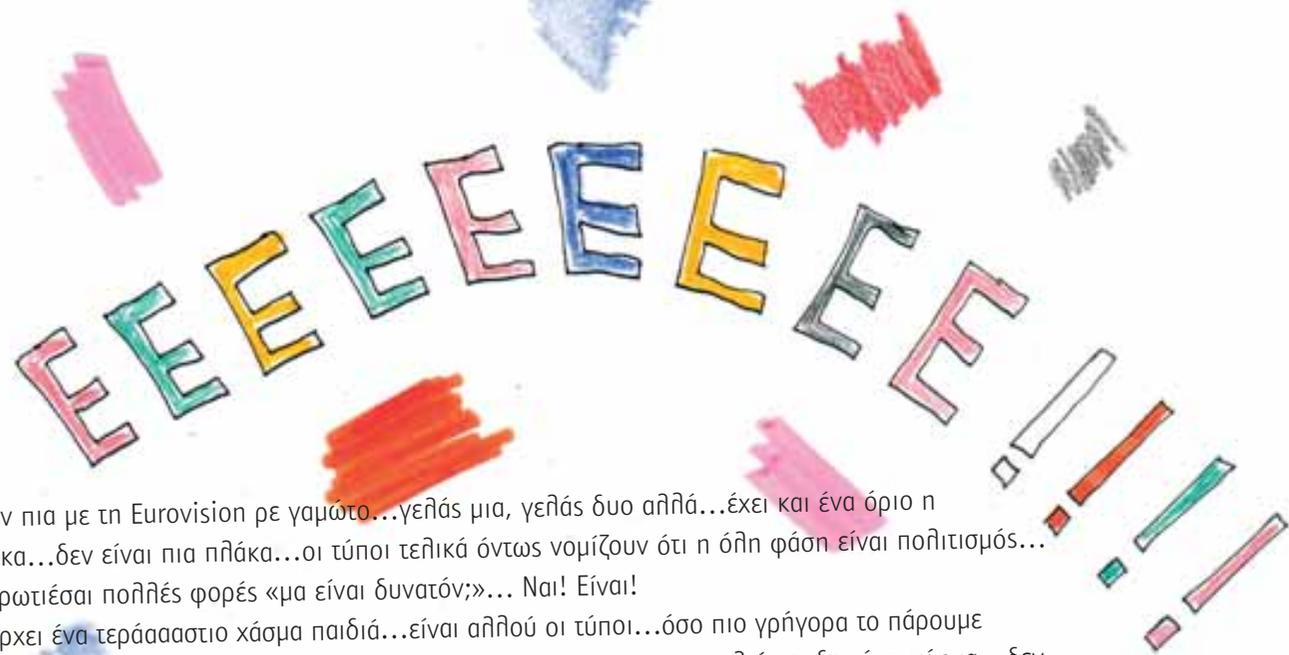
1,2,3, Go!./01

DO THE VELVET!!

σπίτι σου!!

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
VELVET MAGAZINE

Για περισσότερες πληροφορίες:
T: 210 33 14 923
E: velvet_magazine@yahoo.gr

Αμάν πια με τη Eurovision ρε γαμώτο... γελάς μια, γελάς δυο αηλιά... έχει και ένα όριο η πηλάκα... δεν είναι πια πηλάκα... οι τύποι τελικά όντως νομίζουν ότι η όλη φάση είναι πολιτισμός... αναρωτιέσαι πολλές φορές «μα είναι δυνατόν;»... Ναι! Είναι!

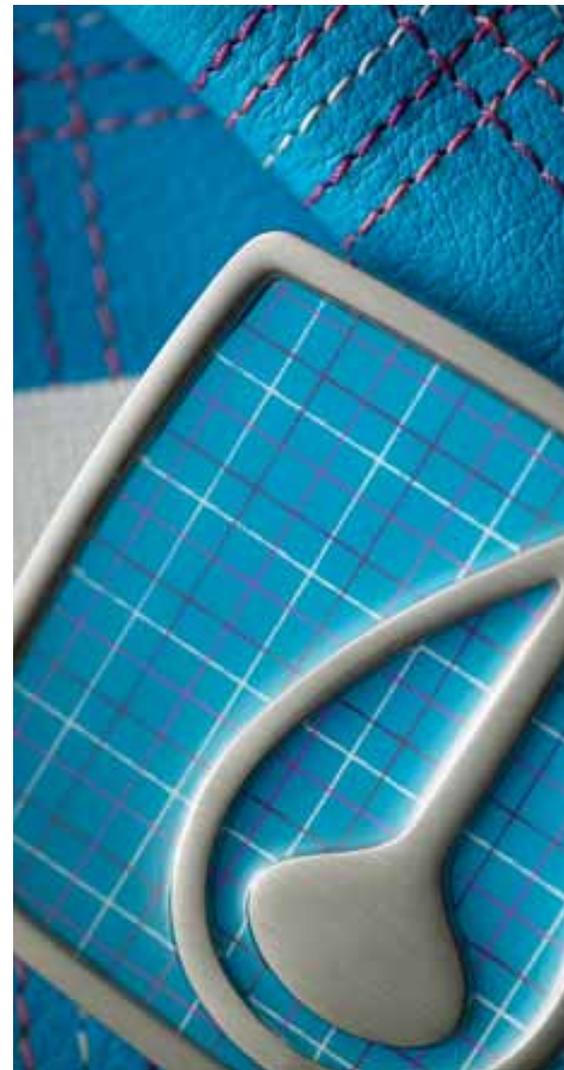
Υπάρχει ένα τεράσασσιο χάσμα παιδιά... είναι αηλιού οι τύποι... όσο πιο γρήγορα το πάρουμε χαμπάρι τόσο το καλύτερο... αφήστε τους στον κόσμο τους... μην ασχολείστε, δεν έχει νόημα... δεν παίρνουν χαμπάρι... αυτοί τη δουλειά τους κι εμείς τη δουλειά μας... με τις μπάντες μας, τις ταινίες μας, τα πάρτυ μας, τις εκθέσεις μας... ναι, στον κόσμο μας... με τόσες μπάντες και καλλιτέχνες να βγαίνουν στο εξωτερικό ... η Χλόη Βαϊτσου οργανώνει το ATH-LDN φεστιβάλ (ICA, E:vent gallery, workingmen's club) με Κ. Βήτα, Biomass, Mary & The Boy, Coti K και πολλούς άλλους... οι My Wet Calvin που συμμετέχουν και αυτοί στο φεστιβάλ και μετά ανεβαίνουν Εδιμβούργο, ο Α. Αργιανάς στα Cell projects και Max Wigram, ... ο Γ. Βαρελάς στην Αυστρία στο Krinzinger projekte, η Χάρης Επαμεινώνδα στο Yama στην Κωνσταντινούπολη σε επιμέλεια της Σύλβιας Κούβαλη... το B.I.G. project space του Κ. Δαγριτζίκου που έχει φάει τα ήμισυά του σε Αγγλίες, Γερμανίες, Ρωσίες και Τουρκίες, η Cheap Art που πάει Αυστρία... ο Χρήστος και η Μαριάνθη που φτιάξανε το Atomic Beat records στο Λονδίνο... οι Τεό (Μιχαήλ και Προδρομίδης) με το L' EST να κάνει σούπερ εκθέσεις... εμείς που παίζουμε στο The Fly, συμμετέχουμε στο ATH - LDN festival, έχουμε έκθεση στη Fieldgate gallery, live show στον Resonance FM όπου θα παρουσιάσουμε και πολλές άλλες ελληνικές μπάντες... ο Νίκος Γουλής με συμμετοχή σε Άμστερνταμ στο de praktijk και στο Λονδίνο, ο Ψαραντώνης στο ATP, ο Β. Βλάχος στη Μπιενάλε της Πράγας, ο Τζαννής στην Kunsterhaus Bethanien στο Βερολίνο, οι Jackie Breaks με τους Film στο Barfly, ο Διαμαντής Σωτηρόπουλος στο Upstairs Berlin, ο Γ. Σαπουντζής στη Βασιλεία, η Asako Masunouchi που μας κάνει τα illustration στο Velvet ετοιμάζει ένα video-animation για τους Bright Eyes, η Β. Στυλιανίδου στο Βερολίνο, οι NEEN που κανουν συνεχώς συνεχώς πράγματα... και πολλήαπολήα άλλα που τα ξεχνάμε τώρα... ρε ήμαρτον!!! ...κατά τα άλλα... Σαρμπέη...

Au re (κλεφτόπουλα)voir

x

PLAID GONE RAD.

LOOK CLOSER.

TONY HAWK WEARS THE PREP COLLECTION

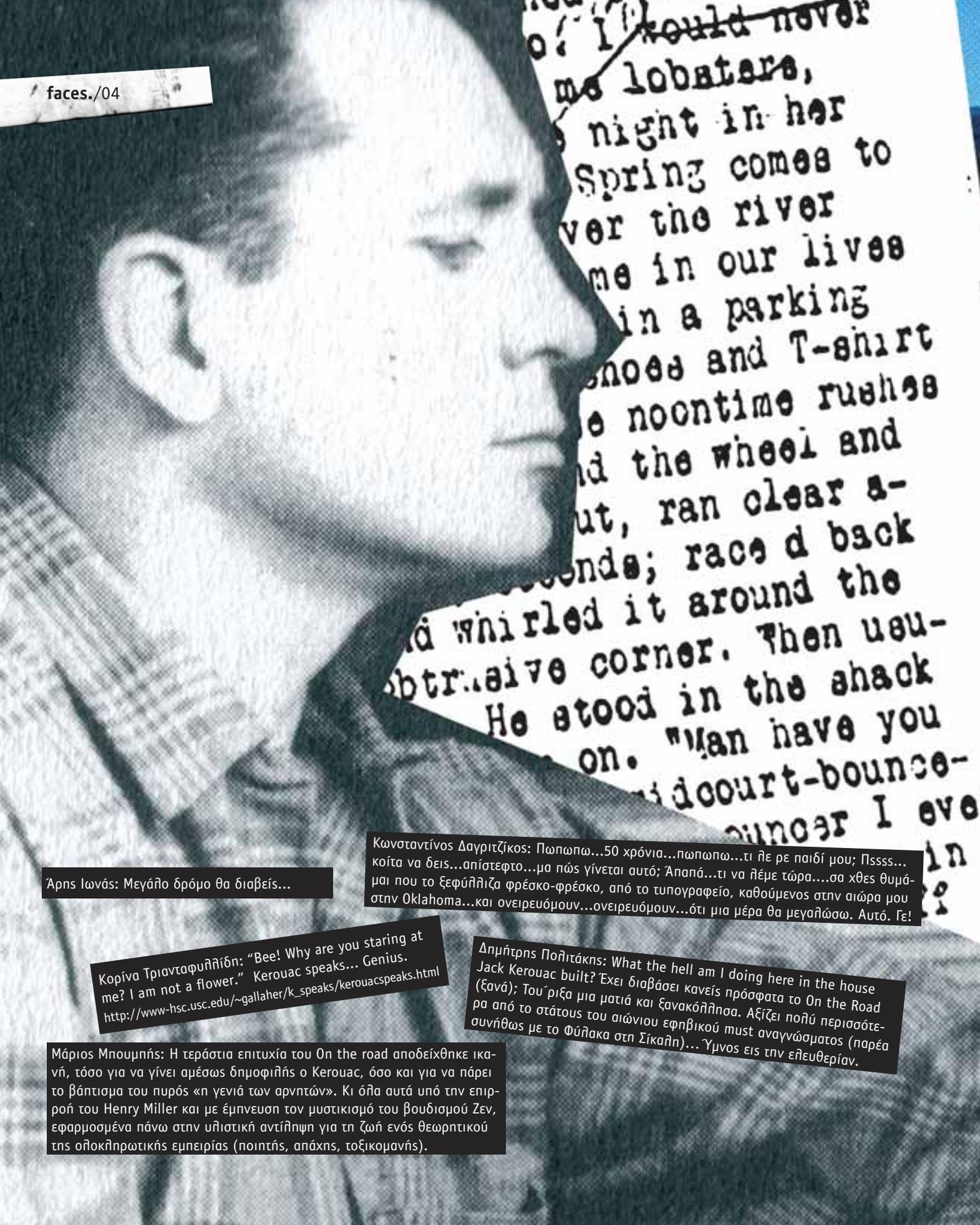
A SELECTION OF OUR FINEST ACCESSORIES, WITH A WHOLE NEW SPIN.

NIXONNOW.COM

Master A.E., Tel: 210 9967 777, www.board.gr

PREMIUM ACCESSORIES

...I would never
me lobsters,
night in her
Spring comes to
ver the river
me in our lives
in a parking
shoes and T-shirt
e noontime rushes
nd the wheel and
ut, ran clear a-
ends; race d back
nd whirled it around the
obtrusive corner. Then usu-
He stood in the shack
on. "Man have you
idcourt-bounce-
bounce I ever

JACK KEROUAC

κάθε μήνα οι συνεργάτες του VELVET σχολιάζουν...

50 χρόνια από την έκδοση του "On The Road" και η αίσθηση του ρομαντικού αλήτη έχει παραμείνει αναλλοίωτη από το χαρακτήρα που έπλησσε με τη ζωή και τα βιβλία του ο Jack Kerouac.

Άρης Ιωνάς: Μεγάλο δρόμο θα διαβείς...

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος: Πωπωπω...50 χρόνια...πωπωπω...τι ρε ρε παιδί μου; Πssss... κοίτα να δεις...απίστεπτο...μα πώς γίνεται αυτό; Άπαπά...τι να λέμε τώρα....σα χθες θυμάμαι που το ξεφύλληζα φρέσκο-φρέσκο, από το τυπογραφείο, καθούμενος στην αιώρα μου στην Oklahoma...και ονειρευόμουν...ονειρευόμουν...ότι μια μέρα θα μεγαλώσω. Αυτό. Γε!

Κορίνα Τριανταφυλλίδου: "Bee! Why are you staring at me? I am not a flower." Kerouac speaks... Genius.
http://www-hsc.usc.edu/~gallaher/k_speaks/kerouacspeaks.html

Δημήτρης Ποιτιάκης: What the hell am I doing here in the house Jack Kerouac built? Έχει διαβάσει κανείς πρόσφατα το On the Road (ξανά); Του 'ριξα μια ματιά και ξανακόλλησα. Αξίζει πολύ περισσότερα από το στάτους του αιώνιου εφηβικού must αναγνώσματος (παρέα συνήθως με το Φύλλακα στη Σικάγη)... Ύμνος εις την ελευθερίαν.

Μάριος Μπουμπής: Η τεράστια επιτυχία του On the road αποδείχθηκε ικανή, τόσο για να γίνει αμέσως δημοφιλής ο Kerouac, όσο και για να πάρει το βάπτισμα του πυρός «η γενιά των αρνητών». Κι όλα αυτά υπό την επιρροή του Henry Miller και με έμπνευση τον μυστικισμό του βουδισμού Zen, εφαρμοσμένα πάνω στην υλιστική αντίληψη για τη ζωή ενός θεωρητικού της ολοκληρωτικής εμπειρίας (ποιητής, απάχης, τοξικομανής).

Άντα Θεοδωρακάκη: Θα μου το δώσει κανείς να το διαβάσω;

Αντρέας Αγγελιδάκης: Δεν το έχω διαβάσει, δεν ξέρω, δεν απαντώ.

Asako Masunouchi: I quite like its sound, "beatnik".

Ηλίας Παπαζαχαρίας: Όρμα Jack!!!

Οδυσσέας Νικητιανός: Μεγάλος (στην εποχή του και στη χώρα του)!

Νίκος Λιάσκας: «Εμπρός στον δρόμο που χάραξε ο Jack Kerouac...»

Αντρέας Κίκρας: Όπως τόσα άλλα βιβλία το άφησα στη μέση, τρομάρα μου!

Λάκης Ιωνάς: Τα πρώτα μου Jazz ακούσματα, η πάρωση για να αρχίσεις να γράφεις κάτι, αλλά και οι Beatnik Filmstars και οι θεοί Beat Happening.

Νατάσα Χτενά: ...επειδή είχες ακλόνητη πίστη στην ιδέα ότι η πρώτη σκέψη, είναι και η καλύτερη.

Τα δύο αριστουργηματικά της άλμπουμ που κυκλοφόρησαν αυτές τις μέρες αποδεικνύουν ότι η Nico ήταν κάτι παραπάνω από «uber goth τζάνκι Γκάρμπο», «Αρεία Ροκ Σούπερ Γλάστρα» ή οποιοδήποτε άλλο σύνθετο κλισιέ γεμάτο φόβο και δέος της έχει κατά καιρούς κολλήσει η αγορίστικη rock & roll μυθολογία

του Δημήτρη Ποιτάκη

Η Nico ήταν Νίκος...Πολλοί δεν γνωρίζουν ίσως ότι το κορίτσι που είχε γεννηθεί στην Κολλωνία το 1938 με το όνομα Christa Paffgen, πήρε το όνομα με το οποίο έμεινε στην ιστορία (αλλά κυρίως στο μύθο) από το μικρό του περίφημου Έλληνα σκηνοθέτη, ευγενούς μοσέμ και αρχιερέα της αριστερής όχθης του Σηκουάνα (αλλά και του Μανχάταν αργότερα) Νίκου Παπατάκη. Τον Παπατάκη είχε ερωτευτεί, στα τέλη του '50, ο κολλητός της γκέι φωτογράφος Tobias, ο οποίος αποφάσισε να τη βαφτίσει για πάντα «Νίκο». Μερικά χρόνια αργότερα, γνωρίστηκε και η ίδια με τον Παπατάκη και έγιναν αχώριστοι: Ο Νίκο και η Nico... Μέχρι που η κακιά η ώρα την έφερε κοντά στο καθίκι με το αγγελικό πρόσωπο, τον Alain Delon, έκαναν έρωτα και μετά εκείνη έφερε στον κόσμο το παιδί του, τον Ari, το οποίο ως γνωστόν αυτός ποτέ δεν αναγνώρισε... Μετά ακολούθησαν τα swinging χρόνια στο Λονδίνο, η σαδομαζοχιστική σχέση με τον Brian Jones, η γνωριμία με τον Dylan, η Νέα Υόρκη, το Actor's Studio, το Factory, ο πρώτος δίσκος των Velvet Underground, η φωνή του All Tomorrow's Parties και του Femme Fatale, το ξεμυάλισμα και το ξεμάηλισμα με τον Lou Reed και τον John Cale, η «πτώση», η πρέζα, τα αριστουργηματικά προσωπικά άλμπουμ που δεν αναγνωρίστηκαν όπως τους άξιζε, η λήθη, το άδοξο τέλος... Δυο χρόνια πριν το θάνατό της το 1988, είχε περάσει κι απ' την Αθήνα (είχε ξανάρθει και παλιά στα 60s για τρελές διακοπές με τον Brian Jones) κι εγώ τότε πολύ μικρός κι πιθήσιος, πίστεψα τους μεγάλους κι έξυπνους («τι να πάμε να δούμε την τελειωμένη, μόνο στον πρώτο δίσκο των Velvets έλεγε...») και δεν πήγα στη συναυλία (από κάτι τέτοιες μαλακίες έχασα και τον Johnny Thunders πριν μας αφήσει χρόνους)... Και τώρα δοξολογούμε ακόμα και τον πιο (πραγματικά) τελειωμένο υπερήλικα πρώην ροκ star που βγάζει προσωρινά το ένα πόδι από τον τάφο για να μας κάνει τη χάρη να τον δούμε live και να τσοντάρουμε στη σύνταξή του... Τέλος πάντων, περί της «λέλειας του Σκότους» (και

της «όμορφης κόλασης» που έλεγε και η ίδια) ο λόγος...

Η παροιμιώδης φράση για τη φωνή της που αποδόθηκε στον Warhol – «σαν κομπιούτερ IBM με προφορά Γκάρμπο» - πιθανότατα ήταν δικής της έμπνευσης...

Στη διάρκεια της ζωής της, είχε κατά καιρούς αφήσει να εννοηθεί ότι είχε στις φλέβες της πολωνικό, σκανδιναβικό, eskimo, αλβανικό, ελληνικό και – φυσικά – εξωγήινο αίμα... Η Nico ήταν ο σύνδεσμος ανάμεσα στα mod και ψυχεδελικά sixties και το goth μετα-πανκ κόσμο των eighties – στιλιστικός συνδυασμός που δεν έχει ξεπεραστεί στις μέρες ανακύκλωσης που ζούμε, μετά το τέλος της ιστορίας... Η ιστορία (μυστική και φανερά) των μέσων του 20ου αιώνα και ειδικά των 60s διαγράφεται από την πορεία της στο κέντρο και τις παρυφές της pop κουλτούρας:

Το cover girl των fifties που κατάπιε αμπεταμίνες με το κιλό για να χάσει βάρος... Η «Σουνδέζα Πριγκίπισσα» που έπαιζε τον εαυτό της στη Dolce Vita του Φελίνι και κάρνιζε τζόνιτς στα γυρίσματα της ταινίας μονολογώντας ακατάπαυστα... Η «πιο όμορφη γυναίκα στον κόσμο» που το δέιπνο της ήταν μαγικά μανιτάρια τα παλιά χρόνια στην Ίμπιζα... Η Σούπερσταρ (μία από τις σούπερσταρ) του Andy Warhol που βούταγε στα τριπάκια για να βρει (και μετά να χάσει) το μυαλό της... Η αδελφή ψυχή του Jim Morrison με τον οποίο αντάλλαξαν αίμα και μετά έτρεξαν στην έρημο για να δουν οράματα τρώγοντας πεγιότ... Η συνθέτης που έκανε πρωίνη κυρίως «επειδή είχε υπερβολικά πολλές σκέψεις στο κεφάλι της»... Το προϊόν του ναζιστικού τραύματος... Η «φεγγαροθεά» της μεθαδόνης (ερε πλάκα που έχει η ντίρλα των γραφίδων)... Η παθολογική ψεύτρα... Η γυναίκα με το παιδικό (όχι το «παιδαριστικό») μυαλό... Τίποτε από όλα αυτά... Κηισέ και μισές αλήθειες προς διέγερση της προσμονής... Στα δικά της τραγούδια, από το Frozen Warnings του The Marble Index (1969) μέχρι το My Heart is Empty του Camera Obscura (1985) βρίσκεται όποια αλήθεια υπάρχει στην ομορφιά μιας απόκοσμης έκφρασης...

Έχει και τα καλά του όμως ο σένας ρεβιζιονισμός που ζούμε στην εποχή μας: Ευτυχώς η ροκ ιστορία δεν γράφεται πια αποκλειστικά από κομπλεξικά αγοράκια, σαν αυτά που επιχειρήσαν να αβήσουν την αξία της περιορίζοντάς την στο ρόλο της γοητευτικής, αινιγματικής, τζάνκι σούπερ γλάστρας uber goth chanteuse που πήδαγε τον Jim Morrison, τον Brian Jones και τον Jimi Hendrix και παρέμεινε on και off πρεζάκι μέχρι τα 49 της, οπότε και πέθανε στην Ίμπιζα με τον πιο «άσχετο» θάνατο: εγκραφική αιμορραγία μετά από μια άσχημη πτώση από το ποδήλατό της.

Το 95% των σύγχρονων ροκ καλλιτεχνών έχουν να φάνε πολλά ψωμιά για να πλησιάσουν έστω και διά της οσμώσεως την ατμόσφαιρα, τα λόγια, την πολυτιμη έκφραση, την τελειότητα που άγγιξε η Nico στα δικά της τραγούδια, και ειδικά στα δύο άλμπουμ The Marble Index και Desertshore (σε παραγωγή John Cale) που κυκλοφόρησαν πριν λίγο καιρό σε ένα διπλό άλμπουμ (συν πολλή ντέμος, ακυκλοφόρητες εκτελέσεις κλπ) με τον τίτλο The Frozen Borderline: 1968 – 1970.

Και ως επιμύθιο, μια μικρή ελεγγεία για το μύθο της Nico, από το μέγα σημειόλογο της σαγήνης που μας άφησε χρόνους πριν λίγο καιρό: «Η Nico έμοιαζε τόσο όμορφη ακριβώς επειδή η θηλυκότητά της έμοιαζε τόσο ολοκληρωτικά μεταμφιεσμένη. Αντακλήουσε κάτι παραπάνω από ομορφιά, κάτι πιο βαθύ, μια διαφορετική σαγήνη. Και εκεί ακριβώς ήταν η απάτη: ήταν μια ψεύτικη drag queen, μια αληθινή γυναίκα στην πραγματικότητα, που υποδυόταν την drag queen. Η σαγήνη είναι πάντα πιο μοναδική και πιο βαθιά από το σεξ, και απαιτεί την υψηλότερη τιμή...» (The Ecliptic of Sex, από το Seduction του Jean Baudrillard, 1979)

NICO ICON

Retromania

CITY GIRLS / ARTHUR PENN

της Νατάσας Γιανναράκη

Σχεδόν έναν αιώνα πριν απ' το «Sex And The City» και τις επιτυχημένες, εργαζόμενες πρωταγωνίστριές του να σαρώνουν τους δρόμους της μεγαλόπολης πάνω σε πανύψηλα designer τακούνια, αμέτρητες άλλες τοιμηρές και ανεξάρτητες δεσποινίδες έχουν παρελάσει από τη μικρή και τη μεγάλη οθόνη. Πρώτες διδάσασες οι ηρωίδες του βωβού κινηματογράφου: κοντό καρέ μαλλί, αγέρωχο βλέμμα υπογραμμισμένο με μαύρο μολύβι, αυτοπεποίθηση και ενεργή συμμετοχή στον εργασιακό στίβο. Η εικόνα αυτή, με στιλιστικές παραλλήλες, συνοψίζει ως σήμερα το στερεότυπο της χειραφετημένης γυναίκας. Η αλληλαγία αυτή στο ρόλο της γυναίκας είναι ταυτόχρονα και η έκφραση πολιτικής αναταραχής και κοινωνικών αλληλαγιών στις αρχές του εικοστού αιώνα. Η ρετροσπεκτίβα του 57ου φεστιβάλ του Βερολίνου "City Girls. Images of Women in Silent Film" παρουσιάζει την απεικόνιση

του νέου αυτού είδους γυναίκας στον κινηματογράφο. Ο υπεύθυνος του αφιερώματος και καλλιτεχνικός διευθυντής του Γερμανικού Μουσείου Κινηματογράφου Dr. Rainer Rother λέει: «Οι νεαρές πωλήτριες που ανήκαν στις μισθωτές μάζες ήταν ένα νέο κοινωνικό φαινόμενο – παρ' ότι η ύπαρξή τους ήταν εξίσου επισφαλής με αυτή των αντιστοιχών τους της εργατικής τάξης. Είναι αλήθεια πως ο κινηματογράφος εξιδανίκευε τις ζωές τους, παρ' όλη αυτά επικεντρωνόταν σ' αυτές με εντυπωσιακή συχνότητα. Οι ταινίες υπόσχονταν έναν ευτυχισμένο γάμο μ' έναν πλούσιο άνδρα – ενώ έδειχναν την καθημερινή τους ζωή πριν το αναπόφευκτο αίσιο τέλος. Το σκηνικό αυτής της γυναικείας ανεξαρτησίας, κινητικότητας και ελευθερίας είναι η μεγαλόπολη. Στα λαμπερά της φώτα αυτές οι πρώιμες ταινίες αντικατοπτρίζουν διαφορετικές εκδοχές των αξιών

που αλληλάζουν. Μέσα από τον κινηματογράφο εξαπλώνονται γρήγορα ρόλοι και κλισέ της «Καινούριας Γυναίκας»: η σατανική πλανεύτρα της αλληλαγής του αιώνα δίνει τη θέση της στη στιλάτη, μοντέρνα κοπέλα. Αγορίστικο κούρεμα, στενοί γοφοί και επίπεδο στήθος είναι το νέο πρότυπο και το τσάρλεστον τρελή μόδα. Τα κορίτσια της πόλης κουνιούνται στους ρυθμούς της τζαζ και καταλαμβάνουν τη μεγάλη οθόνη. «Σε οθόνες ανά τον κόσμο, η εποχή του βωβού κινηματογράφου εξάπλωσε ένα νέο τύπο γυναίκας, που ακόμη και σήμερα αντιπροσωπεύει το μοντερνισμό. Στη σημερινή διένεξη σχετικά με τους ρόλους των δύο φύλων μπορούμε να βρούμε πολλούς παραλληλισμούς με την απελευθέρωση εκείνης της εποχής» λέει ο διευθυντής της Μπερλίναλε Dieter Kosslick. Από τη ρετροσπεκτίβα τριάντα ταινιών που παρουσιάστηκε στο Βερολίνο το Φεβρουάριο

εμείς θα έχουμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε μια ειδική προβολή στα πλαίσια της τρίτης Berlinale in Athens. Αυτή είναι η ταινία «Lady Windermere's Fan» (1925) του Ernst Lubitsch με τους Ronald Colman, May McAvoy, Irene Rich και αποτελεί την κινηματογραφική μεταφορά του θεατρικού έργου του Όσκαρ Ουάιλντ «Lady Windermere's Fan: A Play About a Good Woman». Η ταινία ξεχωρίζει μεταξύ άλλων για τις εκπληκτικές ερμηνείες των ηθοποιών και ειδικά της Irene Rich, η οποία αποθεώθηκε από το σύνολο του Τύπου της εποχής, ενώ λίγο αργότερα η συμμετοχή της στην ταινία θα χαρακτηριζόταν ως η καλύτερη ερμηνεία στην καριέρα της. Μεταφέροντας πιστά στη μεγάλη οθόνη το οξύ κριτικό πνεύμα του Ουάιλντ, ο Lubitsch συνθέτει έναν ολόκληρο φιλικό κόσμο για να τον ανατρέψει με την αποκάλυψη των ηρώων του καθώς προχωρά η πλοκή.

Η κυρία Erlynne θέλει να ανέβει κοινωνικά και να συστηθεί στους κύκλους της «υψηλής κοινωνίας», προκειμένου να παντρευτεί τον λόρδο Augustus Lorton. Αποδέχεται λοιπόν την πρόσκληση του λόρδου Windermere για τη δεξίωση των γενεθλίων της συζύγου του. Η λαίδη Windermere όμως εξοργίζεται με αυτή την κίνηση, διότι υποσιάζεται ότι η κυρία Erlynne διατηρεί σχέσεις με τον σύζυγό της. Τον εγκαταλείπει λοιπόν για έναν άλλο άνδρα που είναι πολύ ερωτευμένος μαζί της. Κι ενώ κανείς θα περίμενε ότι ο λόρδος Windermere θα ψάξει να τη βρει, την αναζητά η κυρία Erlynne η οποία προσπαθεί να σώσει το γάμο της λαίδης Windermere με κάθε κόστος... Η ταινία θα παρουσιαστεί σε μία ειδική εκδήλωση – αφιέρωμα στο βωβό κινηματογράφο υπό την πρωτότυπη μουσική που συνέθεσε ο Aljoscha Zimmermann ειδικά για την προβολή της ταινίας στη

φετινή ρετροσπεκτίβα "City Girls" του Διεθνούς Κινηματογραφικού Φεστιβάλ του Βερολίνου. Τη σύνθεση θα εκτελέσει ο ίδιος στο πιάνο του και η κόρη του Sabrina Hausmann στο βιολί. Άλλο ένα πολύ σημαντικό αφιέρωμα που θα φέρει η Berlinale in Athens είναι το αφιέρωμα στον Arthur Penn. Ο Arthur Penn θεωρείται ένας από τους πρωτοπόρους της εποχής του Νέου Χόλιγουντ και έχει γράψει ιστορία με ταινίες όπως το Bonnie and Clyde (1967), το Alice's Restaurant (1969) and το Night Moves (1975). «Οι ταινίες του Arthur Penn από τη δεκαετία του '60 και τις αρχές του '70 ξαναζωντάνεψαν το αμερικανικό σινεμά, που τότε βρισκόταν σε κρίση. Είναι μεγάλος σκηνοθέτης, που επηρέασε βαθιά το αμερικανικό auteur σινεμά», λέει ο διευθυντής της Μπερλίναλε Dieter Kosslick, σχολιάζοντας το αφιέρωμα. Ανήκει σε μια γενιά σκηνοθετών που ξεπήδησαν από

τον τηλεοπτικό χώρο, επιδεικνύοντας την πειραματική τάση που σημάδεψε τη Χρυσή Εποχή της ζωντανής τηλεοπτικής μετάδοσης. Συνεργάστηκε με αστέρες του Χόλιγουντ όπως η Anne Bancroft, ο Warren Beatty, ο Marlon Brando, η Faye Dunaway, η Jane Fonda, ο Gene Hackman, ο Dustin Hoffman, ο Paul Newman και ο Jack Nicholson. Οκτώ ηθοποιοί προτάθηκαν για Όσκαρ για ερμηνείες σε ταινίες του. «Αυτό που κάνει τις ταινίες του Arthur Penn συναρπαστικές είναι ο τρόπος που βρίσκουν νέους τρόπους έκφρασης – στον τομέα του θέματος και της φόρμας – και συχνά εντός των περιορισμών που επιβάλλει ένα συγκεκριμένο κινηματογραφικό ιδίωμα (genre)» δηλώνει ο καλλιτεχνικός διευθυντής του Γερμανικού Μουσείου Κινηματογράφου Dr. Rainer Rother. Ο Αμερικανικός κινηματογράφος χρωστά πολλά στον Arthur Penn. Οι ταινίες του διαθέτουν τον αυ-

θορητισμό και την ελευθερία που χαρακτήριζαν τη Γαλλική Nouvelle Vague. Δεν αποτελεί σύμπτωση που η μεγαλύτερή του επιτυχία ήταν το «Bonnie and Clyde» η μυθική αυτή μεταφορά της ρομαντικής γκανγκστερικής ιστορίας, που προτάθηκε επίσης στους Truffaut και Godard! Ο Arthur Penn είναι ένας σχολαστικός παρατηρητής που βλέπει με κριτικό πνεύμα την αμερικανική κοινωνία και λειτουργεί πέρα από τις συνήθειες συμβάσεις των μεγάλων στούντιο. Θεωρείται από τους πιο καινοτόμους σκηνοθέτες της γενιάς του.

Η Berlinale in Athens θα διαρκέσει από τις 19 ως τις 26 Απριλίου στους κινηματογράφους ΑΣΤΥ, ΔΑΝΑΟΣ 1 & 2 και ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ. Η ταινία «Lady Windermere's Fan» με ζωντανή μουσική θα προβληθεί στο Ινστιτούτο Goethe στις 22 Απριλίου, ημέρα Κυριακή, στις 20.00 το βράδυ. www.berlinaleinathens.gr

SETSUKO HARA

του Αντρέα Κίκκο

Η «αειπάρθενος» Σέτσουκο Χάρα, η Γιαπωνέζα ηθοποιός – καθρέφτης της κομψότητας, διακριτικότητας, ευγένειας, δεκτικότητας και μιας σειράς από άλλες αρετές που ταριάζουν γάντι με μία όψη της κουλτούρας της όμορφης μακρινής χώρας ζει εδώ και 45 περίπου χρόνια μόνη της σε ένα μικρό σπίτι στην Καμάκουρα, ένα προάστιο στα νότια του Τόκιο. 87 ετών σήμερα (λίγο παραπάνω από μεσήλικας δηλαδή για τα δεδομένα των γυναικών εκεί), η κυρία Μασάε Άιντα (το πραγματικό της όνομα) δεν έχει μιλήσει ποτέ δημόσια για το ένδοξο παρελθόν. Μια Γκρέτα Γκάρμπο της Ανατολής, χωρίς μάλιστα καμία ύστερη φωτογραφία διαθέσιμη, με ελάχιστα κρυπτικά κομψομορφιά γύρω από το τι συνέβη όλα αυτά τα χρόνια. Έχοντας παίξει (υποκειμενικά τα γούστα, αλλά...) σε μερικές από τις ωραιότερες ταινίες που έχουν γυριστεί ποτέ, η Χάρα αποσύρθηκε ξαφνικά κι απροειδοποίητα, ανακοινώνοντας δημόσια την απόφασή της αυτή το 1963, λίγο μετά το θάνατο του μέντορά της Γασουχίρο Όζου. Στις ταινίες του που σκάλιζαν τις διακλαδώσεις και το εύθραυστο των σχέσεων μέσα στην (παραδοσιακή, σύγχρονη ή ανάμεσα στα δύο) οικογένεια, η Χάρα αποτελούσε πάντα ένα φορέα αβίαστης αρμονίας, αρχικά ως κόρη και στη συνέχεια ως σύζυγος και μητέρα, όποιες κι αν ήταν οι περιστάσεις: στην «τριλογία της Νόρικου» του Όζου, η Χάρα ήταν η (λίγο γεροντο)κόρη που προτιμούσε να μένει με το χήρο πατέρα της παρά να κοιτάζει πώς να παντρευτεί («Αργοπορημένη Άνοιξη», 1949), ήταν επίσης γεροντοκόρη (το παραδοσιακό – αυστηρό – όριο για το χαρακτηρισμό στην Ιαπωνία είναι τα 26 χρόνια) στο «Πρώιμο Καλοκαίρι» (1951), αρνιόταν τους γαμπρούς που της έφερναν τον έναν μετά τον άλλο, μέχρι που διάλεξε «τον πιο ακατάλληλο», ήταν και χήρα στο «Tokyo Story» (1953), τελευταία και μοναδική παρέα στον πεθερό της μετά το θάνατο της γυναίκας του, τη στιγμή που οι υπόλοιποι γιοι και κόρες ήκιζαν.

Ο μάστερ της γυναικείας ψυχολογίας και των «κάρντοκ μελοδραμάτων» (κατά Σ. Τσαγκαρουσιάνο) Μίκιο Ναρούσε, επιφύλασσε λίγο μεγαλύτερες αστάθειες για τη Χάρα, η οποία έδινε ρεσιτάλ αυτή τη φορά ως σύζυγος-θύμα ατυχέστατων συγκυριών που την έφεραν με τα συγκεκριμένα ταίρια, αλλά που πάντοτε έβγαζε και έβρισκε διεξόδους για υποστήριξη και ανακούφιση. Τα διαμάντια του Ναρούσε «Repast» (1951) και «Sound of the Mountain» (1954) με τη Σέτσουκο έχουν μόλις κυκλοφορήσει σε dvd (με αγγλικούς υπότιτλους) από τη σειρά Masters of Cinema... Από την άλλη ο Ακίρα Κουροσάβα στον «Ηλίθιο» (1951) της έραψε το χαρακτήρα

της Ταέκο με το σκοτεινό παρελθόν (Ναστάζια στο βιβλίο του Ντοστογιέφσκι), με εμφάνιση αλλά Τζόαν Κρόφορντ ανάμεσα σε δύο άντρες που την ποθούσαν τρελά, προκαλώντας της μεγάλης μεπλάδες. Εντέλει και μεσ' από την υπόλοιπη πολλή δουλειά της, η Σέτσουκο Χάρα έφτασε να αποτελεί την εικόνα μιας φαινομενικής συγκατάβασης προς τους κανόνες της ζωής, συνδυασμένη με ένα μόνιμο, ζεστό, πειστικό όσο και αιγιματικό χαμόγελο που συχνά αποκάλυπτε τις πιο πικρές αλήθειες (αρκεί να δει κανείς το διάλογο περί «απογοήτευσης της ζωής» προς το τέλος του «Tokyo Story» με τη μικρή αδελφή της οικογένειας). Με απίστευτη λιτότητα, μπορούσε και έπληθε χαρακτήρες-ανατροπείς, τόσο στιβαρούς που δεν μπορούσε να τους καταλογίσει τίποτα. Στην κανονική ζωή, άφησε σύζυγους τους Ιάπωνες όταν εξαφανίστηκε. Ισχυρίστηκε τότε ότι ποτέ δεν ευχαριστιόταν πραγματικά τη δουλειά της, ούτε την αφορούσαν οι ρόλοι της και το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να μαζέψει λεφτά για τους γονείς και τ' αδέρφια της κι εφόσον το πέτυχε αυτό, δεν είχε κανένα λόγο να συνεχίσει. Αυτά έλεγε εκείνη που είχε εξελιχθεί σε εμμονή μιας ολόκληρης χώρας, αυτή που οι άντρες ήθελαν να παντρευτούν και οι γυναίκες να της μοιάσουν... Το αίνιγμα της Σέτσουκο συνδέεται με ταλαιπωρίες από το ξεκίνημα της δουλειάς της (στα 17 της – το 1937 – κλήθηκε να πρωταγωνιστήσει σε μία προπαγανδιστική Γερμανο-ιαπωνική ταινία, που τελικά έγιναν δύο επειδή τσακώθηκε ο Γερμανός με τον Ιάπωνα σκηνοθέτη που την είχαν αναλάβει κι έτσι προέκυψαν η – εντελώς ναζιστοειδής – «Κόρη του Σαμουράι» του Άλμπερτ Φανκ με μόνο ηρωικά πλάνα και η - ηπιότερη - «Νέα Γη» του Μανσάκου Ίταμι, στους ίδιους χώρους, αλλά με νυχτερινά πλάνα!), με αδιόρατα προβλήματα υγείας (κυρίως στα «τεράστια» για τα ασιατικά δεδομένα μάτια της), αλλά και με ένα μοιραίο δυστύχημα του οπερατέρ αδελφού της στα γυρίσματα του «Σιράου» (1953). Κυρίως όμως συνδέεται με την επιθυμία της να ορίσει η ίδια τον εαυτό της. Όπως λέει και ο ειδικός «Όζου-λόγος» Ντόναλντ Ρίτσι, «το πέτυχε αυτό βγαίνοντας έξω από τους ρόλους και χαράσσοντας τα δικά της αυτοδίκαια όρια, του μικρού σπιτιού της Καμάκουρα, της καθημερινής βόλτας για ψώνια και των επισκέψεων στις φίλες της». Σταδιακά, η απογοήτευση και ο θυμός του κοινού για την - κολλάσιμη εκεί - «εγωιστική συμπεριφορά» έδωσαν τη θέση τους στην περιέργεια και στη συνέχεια σε έναν νέο θαυμασμό για την αιώνια μοναχική κυρία Άιντα.

it's not just a shop, it's a meeting point

AL GRAGG JAMAICA HOUSE

της Αφροδίτης Ψαρρά

Ο σκηνοθέτης Al Gragg ξεπήδησε από τα underground films, τη μουσική και την καλλιτεχνική σκηνή του Los Angeles. Σαν φοιτητής στο USC το πρώτο σενάριο που έγραψε βραβεύτηκε από την ένωση σεναριογράφων της Paramount Pictures. Μόλις αποφοίτησε, σκηνοθέτησε videos για τους Red Hot Chili Peppers, τον Ice Cube και τον KRS – One. Επίσης το 2003 κέρδισε το AVID FILMMAKER AWARD για το ντεμπούτο του μικρού μήκους ταινιάκι “Jesus Christ Superbad” στο H2O (Hip Hop Odyssey) International

Μετά από πάνω από δέκα χρόνια και κοιτάζοντας πίσω στο χρόνο, την εποχή που προμόταρες το “JAMAICA HOUSE” κάνοντας παρέα με όλα αυτά τα μεγάλα ονόματα της hip – hop και της reggae, όντας ένας από τους πρωτοπόρους της West Coast σκηνής, πώς αισθάνεσαι;

Αρχικά αισθάνομαι προνομιούχος. Με μια δεύτερη σκέψη πιστεύω πώς όλοι νιώθουμε λίγο χαζοί, επειδή δεν είχαμε εκτιμήσει ότι ήμασταν μέρος όλου αυτού του πράγματος. Εννοώ ότι κάναμε το πρώτο μας party το ‘89 (σ’ αυτό το χώρο στην Kingston 12)... ενώ δεν ήμασταν ούτε καν αρκετά μεγάλοι για να μπορούμε να πιούμε. Ξέρω ότι τα βάζω με τον εαυτό μου τώρα (γέλια). Το να έχεις βοηθήσει ή να έχεις συμμετάσχει με κάποιο τρόπο στο να “γεφυρωθεί το κενό” από τη χρυσή εποχή της hip – hop στην τωρινή εποχή της ήταν απίστευτο. Νιώθω πως είμαι ακόμα ο έφηβος b – boy που κατά βάθος παραμένει ένας φαν. Αλλά ενώ εξελίσσεται το φιλμ, κάποιες από τις εμπειρίες γίνονται θοές, εξαιτίας της υπερβολής. As πούμε ότι δεν ξεκινήσαμε σαν επαγγελματίες στο χώρο της μουσικής. Και αρχίσαμε να κανονίζουμε συμφωνίες με μεγάλες δισκογραφικές, ραδιοφωνικούς σταθμούς και τον καλλιτέχνη – καταφέραμε

να τους φέρουμε να παίξουν σχεδόν τσάμπα. Διαφημιστικά shows σαν αυτά είναι σχεδόν ανήκουστα σήμερα, ιδιαίτερα σε clubs... Αλλά εκείνη την εποχή όλοι ήταν με το μέρος μας. Επιπλέον πολλές φορές τα κάναμε θάλασσα σε πολλή επίπεδα. Κάποιες φορές παίρναμε φτωχές και ανώριμες αποφάσεις σε επίπεδο management, χωρίς να προστατεύουμε κάποιες σχέσεις, τέτοια πράγματα.

Υπάρχει κάτι που να θυμάσαι έντονα, ευχαριστήθηκες πολύ ή κάτι που να θες να διαγράψεις από το παρελθόν;

Εκτός από το ότι έμαθα να μιξάρω μπροστά σε εκατοντάδες ανθρώπους ή το ότι έλεγα κάτι μεθυσμένος στο μικρόφωνο – όχι, δεν θα άλλαζα κάτι άλλο (γέλια). Η πιο πολύτιμή μου ανάμνηση ήταν το ότι μπόρεσα να μιλήσω στον Jam Master Jay, μια τελευταία φορά, χωρίς να ξέρω ότι θα έπεφτε νεκρός αργότερα από πυροβολισμό από κάποιον νηθίο. Βλέπεις εγώ και ο Jason είχαμε σχέσεις πριν αυτός και ο Joe (ο Run των RUN – DMC) παίξουν στο club. Προηγούμενος είχα σκηνοθετήσει ένα video για έναν καλλιτέχνη του Jay (τον Joe Sinister) της JMJ/DEF JAM. Μήνες μετά κλείσαμε τους ONYX στο club (το πρώτο group της

Film Festival. Το “JAMAICA HOUSE” είναι το πρώτο του μεγάλου μήκους ντοκιμαντέρ για το ομώνυμο hip – hop, reggae club του L.A. το οποίο παρέμεινε ανοικτό πάνω από δέκα χρόνια, γεννήθηκε τη δεκαετία του ‘80 στη χρυσή εποχή της hip – hop, επέζησε από την αγορανομία, πυροβολισμούς, τον Rodney King και τις εξεγέρσεις στο L.A. το ‘92. Βρήκαμε τον Al στο myspace.com και δέχτηκε να μας μιλήσει για το ντοκιμαντέρ και τη σχέση του με όλο τον χώρο στο L.A.

δισκογραφικής του εκείνη την εποχή), χωρίς να ξέρουμε ότι αυτός και ο Run θα κατέβαιναν κάτω και θα άρχιζαν να χοροπηδούν στη σκηνή! Επίσης μια φορά ο H.R. των Bad Brains με ευχαρίστησε που τον έβαλα μέσα τσάμπα, ενώ εγώ ένιωθα ότι θα έπρεπε να τον πληρώσω κιόλας, απλά για να έρχεται...

Πότε άρχισες να φιλμογραφείς; Ήταν κάτι που το είχες προσχεδιάσει ή απλά τραβούσες μόνο για σένα στην αρχή;

Επειδή ήμουν στη σχολή κινηματογράφου περίπου τρία χρόνια έχω προμοτάρωμε το club, πάντα έπαιρνα μαζί μου την κάμερα, ξέροντας ότι πάντα θα πετύχαινα κάτι καλό. Αλλά, επίσης επειδή πήγαινα σχολείο στο Berkeley για λίγο, οι συνεργάτες μου κανόνιζαν πάντα με κάποιους άλλους που είχαν κάμερες. Προμόταρα και κάποια άλλα clubs στην ακτή, ενώ οι συνεργάτες μου κρατούσαν τη θέση μου για όποτε γύριζα πίσω. Έτσι, για να απαντήσω στην ερώτησή σου, κατά κάποιο τρόπο πάντα ήξερα ότι θα κάναμε ένα είδος ντοκιμαντέρ. Τράβηξα ακόμα και μερικά projects για τη σχολή μου εκεί με Super 8.

Πώς πιστεύεις ότι σε έχει επηρεάσει όλη αυτή η εμπειρία του

Jamaica House σαν καλλιτέχνη και σαν άτομο;

Σαν καλλιτέχνης, νιώθω πιο άνετα τελειώνοντας ένα μεγάλο και σημαντικό για μένα project και βλέπω το ταλέντο σαν σημαντικό στοιχείο για κάθε σκηνοθέτη. Αλλά όπως είπα είμαι ακόμα φαν και πρέπει να προσέχω να μην καταντήσω ψωμισμένος, απλά να παραμείνω επαγγελματίας. Μια φορά, ο Supercat ήταν στα παρασκήνια και κάπνιζε χόρτο στο show μας στο San Diego και η κάμερά μου ήταν στο άλλο δωμάτιο και γενικά ποτέ δεν είχα τη διάθεση να κινηματογραφήσω κάποιον από τους καλλιτέχνες την ώρα που κάπνιζε ή κάτι τέτοιο, απλά ήθελα να αποτυπώσω αυτά που έλεγε. Ξεκίνησε να κάνει μια εντελώς νηφάλια και ειλικρινή προσέγγιση στο θάνατο του Nitty Gritty, ενός άλλου διάσημου Jamaican Dancehall καλλιτέχνη για του οποίου τη δολοφονία είχε κατηγορηθεί ο ίδιος ο Supercat τότε. Ποτέ δεν έτρεξα να φέρω την κάμερα γιατί θα είχα χάσει όλη τη στιγμή. Γενικά προσπαθώ να μην εκθέσω κανέναν, τη μουσική μας ή την κουλτούρα μας. Ποιος ξέρει πώς θα ήταν να πρέπει να μιλήσουμε πάλι για τα ίδια πράγματα μπροστά στην κάμερα. Το νόημα είναι ότι τώρα μπορώ να σκεφτώ και να ανατρέξω σε αυτή

τη στιγμή (σε πρώτο χέρι στην ταινία), πόσο πολύ ο Supercat αγαπούσε και σεβόταν αυτόν τον τύπο. Οι φήμες πραγματικά μπορούν να σκοτώσουν. Ίσως η ταινία μας να έπρεπε να είχε αυτές τις πολύ καλές στιγμές, απλά αυτό θα ήταν μια εντελώς διαφορετική ταινία και project.

Πολλοί γνωστοί και πρωτοπόροι καλλιτέχνες και γκρουπ εμφανίζονται στο φιλμ σου. Public Enemy, Run – Dmc, KRS – One, Tupac, Ice Cube και πολλοί άλλοι.. Ποιο είναι το αγαπημένο σου live στο ντοκιμαντέρ;

Του KRS-One, σίγουρα! Και δεν είναι αυτός επειδή του σκηνοθέτησα και ένα video clip (γέλια)!! Αλλά επειδή έχει τρομερή αξιολόγηση σαν καλλιτέχνης και είναι ο πιο χαρισματικός στους στίχους MC κατά τη γνώμη μου. Ο πιο αγαπημένος μου στίχος του είναι “I’m not the run of the mill, cuz for the mill I don’t run!”.

Έχεις σκοπό να στείλεις το φιλμ σε κάποιο φεστιβάλ; Ή έχεις κατά νου κάποια εταιρία διανομής για την Ευρώπη; Πρέπει οπωσδήποτε να δούμε το “Jamaica House”!

Προς το παρόν είμαστε σε φάση διαπραγματεύσεων. Υπάρχει μια εταιρία που μας προωθεί τον τελευταίο χρόνο και θα μας βγάλει το φιλμ κατευθείαν σε DVD ή ένα με δύο Σαββατοκύριακα στους κινηματογράφους για να γίνει πιο γνωστό. Η διανομή τους είναι μέσω της Warner Bros. Αλλά ήδη έχουμε περάσει από πολλούς κύκλους συμβολαίων και διαπραγματεύσεων και δεν έχουμε τελειώσει ακόμα, οπότε τίποτα δεν μπορεί να ειπωθεί με σιγουριά. Όσο για την Ευρώπη, όλα είναι διαπραγματεύσιμα στα δικαιώματα σε αυτές τις περιοχές απ’ όσο γνωρίζω. Είμαι ανοικτός σε οποιονδήποτε θέλει να μου μιλήσει και να με ενημερώσει σχετικά με την αγορά εκεί. Η Ευρώπη πρέπει κι αυτή να δει το φιλμ. Θέλουμε να το δει όλος ο κόσμος.

δερμάτινα περικάρπια

www.e-migma.gr

migma workshop: Κωστή Παλαμά 30 Ανώ Παρτίσια, τηλ: 210 20 10 662, e-mail: info@e-migma.gr

www.myspace.com/fashion_migma

FORMIKA

Παλλάδος 9, Ψυρρί

BSB stores

THE MALL, Μορούσι – Σωτήρας 38, Πειραιάς
Ταιμσκά 36 – Mediterranean Cosmos Πυλαία, Θεσ/νικη

PART TIME PUNKS

UCK
HIS
CK THAT
RA**

VICTORY
COLLAPSE
MRS

VIVE Cuervo

Μια βραδιά full of fun στα εγκαίνια της έκθεσης Part Time Punks που πραγματοποιήθηκε στο Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ με παρέα τη Jose Cuervo.

www.parttimepunks.net

SOUNDS LIKE...

του Μάκη Μηλιάτου

S.O.S. ΠΡΟΣ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ

Όποια βιογραφία μουσικού της δεκαετίας του '60 ή του '70 και ν' ανοίξεις, υπάρχουν πολλές αναφορές στην εκμετάλλευση που υπέστησαν από δισκογραφικές εταιρίες, μάνατζερ, εταιρίες δικαιωμάτων, ηχοιστές και μεσάζοντες. Τότε το παιχνίδι ήταν καινούργιο, τα γκρουπ και οι μουσικοί ήταν πισιρικόδες που δεν ήξεραν πού πάνε τα τέσσερα και οι διάφοροι επιτήδειοι τους έβαζαν ένα συμβόλαιο κάτω από τη μύτη και αυτοί - αφελώς - υπέγραφαν, προκειμένου να βγάλουν τον πολυπόθητο δίσκο. Για χρόνια, συγκροτήματα επιπέδου Beatles, Rolling Stones, Animals, Pink Floyd, Led Zeppelin, Bob Dylan, κλπ. έγιναν αντικείμενο άγριας εκμετάλλευσης και πολλή φράγκα που πέρασαν από δίπλα τους πήγαν σε τσέπες άλλων. Υποθέτω πως είναι κι αυτός ένας λόγος που πολλοί απ' αυτούς έγιναν στην συνέχεια «δραχομοφονιάδες», στυγνοί επιχειρηματίες, δημιούργησαν δικές τους εταιρίες κι έβαλαν ορδές ηχοιστών να τους προστατεύουν.

Είδαν πολλούς μπλουζίζστες να πεθαίνουν στην ψάθα, έζησαν δίπλα σε συναδέλφους τους που γνώριζαν επιτυχία και δεν είχαν να φάνε, έζησαν ιστορίες με πολλά χρήματα που πήγαν σε «λάθος» τσέπες. Η μουσική πραγματικότητα της pop στις δεκαετίες του '60 και του '70 είναι γεμάτη από τη σκληρή εκμετάλλευση των δημιουργών.

Κι αν τώρα γελάμε με όλες αυτές τις επανασυνδέσεις που γίνονται τα τελευταία χρόνια και βλέπουμε διάφορα γερόντια 60 - 70 και 80 χρονών να κάνουν περιοδείες και να βγάζουν δίσκους, δεν είναι πάντα από ματαιοδοξία αλλά κι επειδή πολλοί απ' αυτούς είναι απένταροι ή αρκετά φτωχοί σε σχέση με την επιτυχία που γνώρισαν και τα λεφτά που πέρασαν από δίπλα τους. Τώρα όμως είναι 2007 και τέτοιες αστοχίες δεν δικαιολογούνται. Απαγορεύεται σε οποιονδήποτε να πέσει στην παγίδα να υπογράψει κάτι που μπορεί στο μέλλον να αποτελέσει θηλιά στο λαιμό του, είτε αυτό είναι συμβόλαιο με δισκογραφική εταιρία είτε συμφωνία με την Α.Ε.Π.Ι. ή οτιδήποτε άλλο.

Κι επειδή ξέρω πως πολλή γκρουπ ετοιμάζονται να βγάλουν δίσκο μόνοι τους, θέλω να επισημάνω την εξής παγίδα: τα εργοστάσια που κόβουν cd ζητάνε χαρτί από την Α.Ε.Π.Ι., δίνοντας τη λάθος εντύπωση ότι χρειάζεται οπωσδήποτε να είσαι γραμμένος στον εισπρακτικό αυτό οργανισμό για να σου κόψουν cd. Μέγα λάθος... Δεν χρειάζεται καθόλου... Μπορείς κάλλιστα να κάνεις την δουλειά σου με μία δήλωση του Νόμου 105 ότι δεν είσαι στην Α.Ε.Π.Ι. και δεν θέλεις να είσαι. Τα εργοστάσια εμμέσως σε σπρώχνουν να γραφτείς σε έναν φορέα που για πάρα πολλά χρόνια είναι κατηγορούμενος από δημιουργούς και φορείς. Δεν μου επιτρέπει ο χώρος να επεκταθώ σε ένα τόσο σύνθετο θέμα και με μεγάλη ιστορία. Το σίγουρο είναι πως δεν χρειάζεται να είσαι στην Α.Ε.Π.Ι. για να σου κόψουν cd τα εργοστάσια και είναι, αν μη τι άλλο, απαράδεκτο να σε σπρώχνουν με κόλλη προς αυτή την κατεύθυνση αντί να σε πληροφορούν - όπως οφείλουν - πως αν δεν θέλεις, μπορείς να κάνεις την δουλειά σου με μια απλή δήλωση. Το θέμα είναι μεγάλο και σοβαρό και θεωρώ υποχρέωσή μου να εκπέμψω S.O.S. προς κάθε ελληνικό γκρουπ που φλερτάρει, με οποιονδήποτε τρόπο, με τη δισκογραφία. Είναι αμαρτία οι μουσικοί του 21ου αιώνα να την πατάνε με τον ίδιο τρόπο που την πάτησαν άλλοι πριν από 50 χρόνια. Ρωτήστε, μάθετε και μην υπογράφετε τίποτα αν δεν είστε σίγουροι πως είναι υπέρ σας. Κι όποιος θέλει πληροφορίες και συμβουλές, η στήλη είναι στη διάθεση οποιουδήποτε.

ΤΡΟΜΟΣ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Θα μπορούσαμε να το πάρουμε και στην πλάκα, αλλά στην ουσία είναι τρομακτικό κι άλλη μία αφορμή για να αναρωτησούμε: «μα πού ζούμε;».

Ζούμε στη χώρα όπου η συναυλία των Ρανβόν's Dog ήταν sold out!!! Καλά οι Iron Maiden, εντάξει οι Black Sabbath ή οι Deep Purple, αλλά ένα γκρουπ που πριν από 25-30 χρόνια έκανε επιτυχία με το "Julia" και μετά χάθηκε στη λήθη, μπορεί και ξεσηκώνει 1200 άτομα να πάνε στη συναυλία του, μόνο και μόνο επειδή όταν ήταν έφηβοι χόρευαν σε κάποιο bar ή σε κάποιο party μ' αυτό το τραγούδι ή είχαν κάποτε τον δίσκο τους;

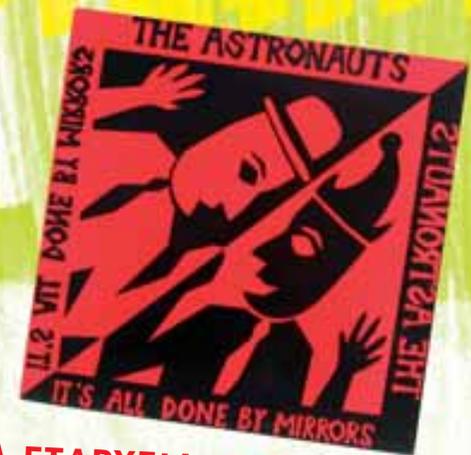
Κι από τότε; Τίποτα; Ένα σωρό καινούργια και σπουδαία γκρουπ συγκεντρώνουν με το ζόρι 300-500 άτομα (π.χ. And You Will Know Us...) και οι Ρανβόν's Dog είναι sold out; Ακόμη και οι Reamonn που επίσης είναι του ενός τραγουδιού αλλά είναι τώρα, συγκέντρωσαν λιγότερους απ' ό,τι οι ξεχασμένοι απ' τον θεό. Όχι όμως απ' τους Έλληνες... Μερικές φορές τρομάζω πραγματικά σ' αυτή τη χώρα.

D.I.Y.

Βρέθηκα δυο μέρες στη θεσσαλονίκη πρόσφατα και η περιρρέουσα ατμόσφαιρα σ' αυτή την πόλη είναι μια μεγάλη απογοήτευση. Παντού μουζούκια και όσοι είναι κάτι άλλο, ασφυκτιούν στριμωγμένοι στην γωνία. Το «μικρό» και το «εναλλακτικό» ζορίζεται πολύ να βρει διέξοδο και δεν έχει και πού να πάει. Βέβαια, και δεν έχει και πού να γίνει κάτι

όπως ξέρουμε καλά, όταν η επιφάνεια είναι τόσο χάλια, πάντα από κάτω γίνεται κάτι που έχει μεγάλο ενδιαφέρον, ανεξάρτητα από το αν βρίσκει πάντα διέξοδο. Υπάρχουν λοιπόν μερικά γκρουπ που έχουν πραγματικό ενδιαφέρον (Dread Astaire, Five Star Hotel), ένας ραδιοσταθμός της προκοπής (Republic), κάνα-δύο club που κρατάνε ακόμη κι ένα ενημερωμένο δισκάδικο (Stereadisc) όπου και μου σύστησαν ένα θαυμάσιο άλμπουμ που το εξώφυλλό του φτιάχνεται ένα-ένα στο χέρι γιατί είναι βιδωτό. Πρόκειται για τους The Prefabricated Quartet που μόλις κυκλοφόρησαν το cd: "Side the sail" (που διακινείται από τη Run Devil Run). Ένα άλμπουμ που θα μπορούσε να είναι το soundtrack της «άλλης» θεσσαλονίκης. Ονειρικά τοπία, διακριτικές ενορχηστρώσεις, μελωδίες που ταξιδεύουν το νου, ένα «χάσιμο» που μας συνδέει με το σπαθλιό τυπογραφείο και με μία βίδα να το συγκρατεί. Αν' τα πράγματα που μπορούν να σου φτιάξουν την διάθεση, μόνο επειδή κυκλοφορούν.

ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΣΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Οι αναμνήσεις ξαναγυρίζουν... και φέρνουν αστροναύτες, σχεδόν από την εποχή που στο διάστημα πετούσαν ακόμη διαστημόπλοια της σειράς Apollo. Όταν ήμουν νέος οι Astronauts ήταν ένα από τα talk of the town και νιώθαμε πολύ προχωρημένοι που τους ξέραμε, μαζί με τους Crass και τους Zounds (κι άλλες αναρχοαυτόνομες κολεκτίβες). Βέβαια, κι αυτά τα ζήσαμε με καθυστέρηση, αλλά αυτό συνέβη με το κάθε τι, οπότε δεν έχει νόημα να γκρινιάζουμε. Οι Astronauts λοιπόν έρχονται στο An Club στις 19 Μαΐου για να ξύσουν πληγές. Το άλμπουμ τους: «All Done by Mirrors» που είναι πια - σχεδόν - 30 χρονών, πρέπει να το τσεκάρεις οπωσδήποτε, αν το πετύχεις πουθενά.

Tracey Thorn

Είναι το κορίτσι με τη βαθιά φωνή και τη βαθιά ματιά. Στο Παρύγγι της ρέει μελάνια και στη συνέχεια χαϊδεύει τα αυτιά του κόσμου προκαλώντας του καθησυχαστικά ρίγη. Από το 1981 όταν την ανακάλυψε ο Daniel Treacy μέχρι την πολυαναμενόμενη επιστροφή της το 2007, παραμένει ένα τόσο ανθρώπινο πλάσμα, αν όχι «το κορίτσι της διπλανής πόρτας», ίσως κάτι σαν το μοναδικό θηλυκό σε μία στενή αντροπαρέα. Πάνω λοιπόν που είχαμε σχεδόν αρχίσει να την ξεχνάμε, πιστεύοντας ότι θ'αφιερώνταν για πάντα στην οικογένειά της, κυκλοφορεί το Out of the Woods, στην ουσία τον πρώτο της κανονικό προσωπικό δίσκο. Είναι ένας δίσκος «στην τρίχα», στην εντέλεια, χωρίς ένα

δευτερόλεπτο απερισκεψίας. Οι μελωδίες, η ενορχήστρωση, η παραγωγή, η επεξεργασία – τα πάντα – φωνάζουν «επιτυχία» και φυσικά οι κριτικές είναι αποκλειστικά διθυραμβικές. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι τα τραγούδια στερούνται ομορφιάς και συναισθήματος – κάθε άλλο. Τόσο οι βροχερές μπαλάντες – απόηχοι του Chelsea Girls της Nico, όσο και οι αισιόδοξοι ηλεκτρονικοί ύμνοι που θυμίζουν τον παλιό καιρό των Tom Tom Club αξιοποιούν στο μέγιστο μία από τις πιο όμορφες φωνές της Βρετανικής δισκογραφίας. Η επιστροφή αυτή αποτελεί παράλληλα μία υπέροχη ευκαιρία να ξανακουστεί – ή και ν' ανακαλύψει – κανείς το αριστουργηματικό ντεμπούτο της A Distant

Shore (1982), πολύτιμη στιγμή προσωπικής παύσης ανάμεσα στο τέλος των Marine Girls και το ξεκίνημα των Everything But the Girl: ένα γυμνό, ακατέργαστο διαμάντι όπου μονάχα μία απαλή ακουστική κιθάρα και η σίγουρη και την ίδια στιγμή σπασμένη φωνή (και τα λόγια) της Tracey αρκούν για να δημιουργήσουν μια ατμόσφαιρα στοιχειωμένη και μελαγχολική που κρατά ταυτόχρονα όλη τη φρεσκάδα των είκοσι της χρόνων. Αξίζει, τέλος, ν'αναζητήσετε το απίστευτο Goodbye Joe, δισκογραφία Monochrome Set, που απ' ό,τι ξέρω κυκλοφορεί μονάχα σε μορφή b-side.

www.traceythorn.com

ΧΑΝΤΕΥΣΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ, ΧΑΝΤΕΥΣΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Και οι δύο είναι πάνω από σαράντα. Και οι δύο ακροβατούν ανάμεσα σε ακουστικές μπαλάντες και ηλεκτρονικές συνθέσεις. Και οι δύο ξέρουν ακριβώς τι σημαίνει ποίηση, γιατί αυτή είναι η δουλειά τους. Και οι δύο έχουν φωνές που δύσκολα ξεχνάς και που με το χρόνο αποκτούν μία συγκινητική ζεστασιά.

του Γιάγκου Κολλιοπάνου

Elisa Point

Στην άλλη πλευρά της Μάγχης, στη σκιά κάποιων Παρισινών λεωφόρων, κατοικεί μία άλλη νεράιδα, πιο βραχνή, πιο μυστηριώδης, πιο ερμαφρόδιτη. Πρόκειται για την Elisa Point που παρά την παραγωγικότητα της καριέρα ακόμα δεν έχει καταφέρει ν' αποκτήσει την αναγνώριση που της αξίζει (προφανώς στην ουσία δεν είναι αυτό που την ενδιαφέρει). Σε αντίθεση με την Tracey, που ξεκίνησε ως εκπρόσωπος αφελούς κιθαριστικής pop και σιγά-σιγά εξελίχθηκε σε είδωλο της ηλεκτρονικής και club σκηνής, η Elisa πρωτοέκανε μπαμ το 1983 με έναν αριστουργηματικό electropop δίσκο ονόματι L'Assassine, που το ήρω να πω ότι αποτελεί μία από τις πιο ολοκληρωμένες και φρέσκιες ηχογραφήσεις της δεκαετίας του '80. Είχε προηγηθεί το επίσης καταπληκτικό 45άρι Garçons-Filles/Clapotis Clapotis

που ουσιαστικά αποτελεί το πρώτο δείγμα της νέας της ταυτότητας, μια και στη δεκαετία του '70, έφηβη ακόμα, είχε κυκλοφορήσει μερικά σινγκλίσια με όνομα σκέτο Elisa, τα οποία ήταν μεν εύπεπτα αλλά έκρυβαν ένα χαρακτήρα πιο πολύηλοκο, πιο σκοτεινό, τον οποίο ευτυχώς ξεδίπλωσε πλήρως στις αρχές του '80. Η Elisa Point είναι λοιπόν εκείνη την εποχή ένα τρομακτικά όμορφο, μικροκαμωμένο αγοροκόριτσο που φοράει μάλλινα κοστούμια και κασκέτα από τη δεκαετία του '40 και που πάνω από κρύα synthesizers ψιθυρίζει διφορούμενα και προκλητικά λόγια, γεμάτα από αναφορές σε κινηματογράφο και λογοτεχνία. Το χορευτικό single La Fille James Dean γνωρίζει ανεπίσημη επιτυχία και παραμένει ένα cult underground αξιοθέατο. Στη συνέχεια θ'αποτραβηχτεί για μία δεκαετία για να επιστρέψει

το 1994, γυναίκα πλέον, με το L'Instant d'après, τον πρώτο από μία μακρά σειρά δίσκων που μοιάζουν με συλλογή μυθιστορημάτων ερωτικών, ασελίων, νοσηρών, συντόμων. Οι ενορχηστρώσεις είναι κατά κύριο λόγο απλές και εύστοχες, αφήνοντας κατά καιρούς την κρυφή επιθυμία για κάτι πιο μεγαλοπρεπές, όπως για παράδειγμα ο δίσκος του μεγάλου Christophe Comme si la terre penchait... ως επί το πλείστον σε στίχους της Elisa. Τον περασμένο Νοέμβριο κυκλοφόρησε ένα λίαν αξιόλογο πακέτο με 100 ακυκλοφόρητα τραγούδια της που λειτουργούν σαν προσωπικό ημερολόγιο των τριών περασμένων δεκαετιών. Η συνέχεια αναμένεται πολύ ενδιαφέ-

ρουσα, μια και η Elisa αυτή τη στιγμή συνεργάζεται με το Βέλγο Jacques Duvall, έναν από τους πιο ταλαντούχους και δυστυχώς πιο αφανείς συντελεστές του γαλλικού τραγουδιού.

www.myspace.com/elisapointjacquesduvall

Coke iTunes

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΟΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΗ!

Η μουσική σου ταξιδεύει στον κόσμο!

Μπες στο www.coca-cola.com/music και ανέβασε τη μουσική σου!

Ψήφισε τα αγαπημένα σου!

Μάθε περισσότερα στο www.coca-cola.com/music

AMY WINEHOUSE

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΟ ΤΙΜΙΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΝΑ ΕΙΣΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΣΟΥ...

του Δημήτρη Βόγλη

Η αλήθεια είναι ότι για την Amy Winehouse ήθελα να γράψω εδώ και πολύ καιρό, 2-3 μήνες, από τη στιγμή ουσιαστικά που έβαλα το cd να παίξει. Κι ας το είχα τρεις εβδομάδες σφραγισμένο να κοσμή τη δισκοθήκη μου – αυτό συμβαίνει όταν έχεις πολλή καινούργια πράγματα να ακούσεις και τα κριτήρια επιλογής είναι τόσο ηλίθια πολλές φορές, όπως και στην δική μου περίπτωση. Κάτι το εξώφυλλο, κάτι ο παρωχημένος τίτλος Back to Black με προδιέθετε για κάτι σε soul r'n'b στο χαλαρό και τέλος πάντων, για άλλη μια φορά, μου ήρθαν στο μυαλό οι στίχοι των αγαπημένων Carter: «you can't charge a book by its cover but you can say how much it costs». Το πρώτο κομμάτι Rehab με ταρακούνησε για τα καλά. Ξανακοιτάζω το εξώφυλλο να δω αν είναι μαύρη, αλλά καλά θυμόμουν ότι είναι λευκή – τι ασύλληπτη φωνή είναι αυτή; Και το Rehab σε παραπέμπει στη χρυσή εποχή του Phil Spector, 60's pop-soul αλλά με μια πολύ σύγχρονη αύρα. Εξαιρετικά έως απεγάδιαστα πνευστά και πολύ καλά beats. Και ακολουθεί το You know I'm no good - ειλικρινά ένα από τα καλύτερα τραγούδια που έχω ακούσει τον τελευταίο καιρό. «I cheated my self like I knew I should. I told you I was trouble you know I'm no good», εξομολογείται η Amy και κυριολεκτικά φτύνει τις λέξεις με πάθος που θα ζήλευε η punk κοινότητα. Εξαιρετικό το break αλλά Thievery Corporation (Comin' from

the top). «What kind of fuckery is this?» αναρωτιέται η Amy στο Me and Mr. Jones σε έναν αποπληστικό συνδυασμό blues, jazz και Sinatra στιγμές. Και φτάνουμε στο ομώνυμο Back to Black, ένα επίσης πολύ μεγάλο κομμάτι, κορυφαία στιγμή μαζί με το I told you... για να μας αναγκάσει να ξαναβάλλουμε το cd από την αρχή ξανά και ξανά. Μεγάλη έκπληξη για την 24χρονη Amy, γεννημένη στις 14 Σεπτεμβρίου 1983 στο Λονδίνο, που επέστρεψε μετά από 3 χρόνια στη δισκογραφία και το ντεμπούτο της «Frank» για να μας κάνει κυριολεκτικά μια κατάθεση ψυχής και να κάνει μια δημόσια εξομολόγηση δίχως ενδοιασμούς. Λέει για τις περιπέτειες της με τα ναρκωτικά, το αλκοόλ, τις αποτυχημένες της σχέσεις, αλλά αυτό που κάνει την διαφορά είναι ότι λέει την αλήθεια! Και δεν υπάρχει πιο όμορφο πράγμα από το να είσαι ο εαυτός σου εκτιμώντας τη διαφορετικότητα σου, την απλότητά σου, τα λάθη σου... Με συγκινεί το γεγονός ότι αυτή γράφει μουσική και στίχους και με αφήνει παντελώς αδιάφορο το γεγονός ότι έχει κερδίσει Grammy ή ότι μπορεί και να σκαρφαλώσει στα charts, αν δεν έχει ήδη γίνει. Το χειροπιαστό γεγονός είναι ότι έχουμε να κάνουμε με μια καλλιτέχνη που μας έδωσε τον εαυτό της και μας χάρισε έναν εκπληκτικό δίσκο. Δεν ξέρω τι εξέλιξη θα έχει και πού θα πάει το θεματάκι, αλλά αυτός ο δίσκος σε κάποια χρόνια θα θεωρείται κλασσικός!

1968

1954

1938

1873

New
504 STRAIGHT FIT
from the original

levi.com.gr

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF... ΟΙ DEEP FREEZE MICE ΗΤΑΝ ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΙ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΠΟΥ ΠΑΙΖΑΝΕ;

του Δημήτρη Βόγλη

Σίγουρα οι πιο πολλοί από εμάς όταν παίζαμε κάποιο παιχνίδι πάντα δίναμε κάποιους ρόλους ή πρόσωπα στους εαυτούς μας. Στο πιο κλασικό – τη μπάλα – παίρναμε παίχτες, εγώ για παράδειγμα ήθελα πάντα να ήμουν ο Θωμάς Μαύρος και εκνευριζόμουν αν κάποιος άλλος με προλάβαινε στην επιλογή μου. Ή όταν συζητούσαμε στο λύκειο να φτιάξουμε συγκρότημα διαλέγαμε τι όργανο θα παίξουμε χωρίς φυσικά να έχουμε ιδέα πώς να τα παίξουμε. Ο ωραίος θα τραγουδάει, αυτός με τα μακριά μαλλιά και το περίεργο ντύσιμο θα παίζει κιθάρα, ο ντροπαλός θα παίζει μπάσο και ο παχουλός drums για να μην πολυφαίνεται και μας χαλάσει το image. Και αν στη δικιά μας την περίπτωση το project δεν πήγε πουθενά, να είστε σίγουροι πως σε άλλες παρέες αυτό το παιχνίδι άλλαξε τη ζωή τους και κατ' επέκταση και τη δική μας. Κάπως έτσι, σαν ένα παιχνίδι ξεκίνησε το 1980 στο Λέστερ και η ιστορία μιας από τις πιο πλατρεμένες μου και πιο επιδραστικές μπάντες όλων των εποχών, των Deep Freeze Mice. Εσύ, Alan Jenkins, θα τραγουδάς και θα παίζεις κιθάρα – αλλά ξύρισε σε παρακαλώ τα απαίσια μούσια, πώς θα σε βγάλουμε στο top of the pops με τέτοια φάτσα; Mick Bunnage, ξεκίνα να μάθεις μπάσο, είναι ωραίο όργανο και σε κάνει να φαίνεσαι πολύ sexy. Sherree Lawrence, είσαι το κορίτσι της παρέας και έχεις λεπτά και μακριά δάχτυλα, οπότε καλό είναι να μάθεις να παίζεις keyboard. Graham Summers, είσαι έμπειρος ντράμερ, έπαιζες στους Statics, οπότε μας κάνεις μαζί με τον Mick, έτσι; Και τα μέλη αυτής της παρέας αποφάσισαν να λέγονται Deep Freeze Mice, να μάθουνε να γράφουνε μουσική και να συγκατοικήσουν για ένα χρόνο σε ένα μικρό διαμέρισμα. Ελάχιστη σημασία είχε ότι τότε ξεκίνησαν να μαθαίνουν τα μουσικά των μουσικών οργάνων. Δεν έχουν καμία σημασία οι παραφωνίες και τα παιχτικά λάθη που θα διαπιστώσουν οι σπουδασμένοι. Η ουσία είναι ότι δώσανε άλλη διάσταση στην pop. Μελωδίες που δεν θέλεις να τελειώσουν ποτέ, φωνητικά που κάτι σου θυμίζουν, αλλά είναι μόνο Deep Freeze Mice, στίχοι από τους πιο αποφηστικούς σουρεαλιστικούς αυτοσαρκαστικούς και έξυπνους που έχουν γραφτεί ποτέ από κάποιο συγκρότημα. Αν οι Μπουνιούελ, Τατί και Γκοντάρ κάνανε μπάντα, τότε θα ήταν οι Deep Freeze Mice! Και αυτός ο ήχος από τα keyboards πραγματικά σου σκίζει την καρδιά, όπως στο Red lights for the greens (κατά τον γράφοντα από τα μεγαλύτερα

pop τραγούδια που έχουν βγει ποτέ), Teenage head in my refrigerator, Godzilla loves me, I'm an ashtray. Είναι το ίδιο συναίσθημα όταν ξεκινάει το Magnificent dreams και το If I could write poetry των Television Personalities και το Miss London, Big Paintings από Times. Και συνειδητοποιείς για άλλη μια φορά ότι η αγάπη για αυτό που κάνεις και τα λάθη σου είναι από τα πιο αθώα και όμορφα πράγματα που μπορούν να μας συμβαίνουν. Αν οι Deep Freeze Mice ή οποιοδήποτε άλλοι Deep Freeze Mice ήταν αυτό που ήξεμε μουσικάρες, πιστέψτε ότι η ιστορία θα ήταν διαφορετική. Είναι αυτή η τειλειομανία που καταβάλλει τους βιρτουόζους (εννοείται πως δεν είναι κανόνες αυτός, αλλά συμβαίνει σε πολύ μεγάλο ποσοστό) που αναιρεί την πολυτέλεια του λάθους... Δεν είναι ποτέ δυνατό η τεχνική να υπερβεί του συναισθήματος. OK, ο Eric Clapton είναι πολύ καλός κιθαρίστας, η Anouk έχει πολύ καλή φωνή και ο Mark King των Level 42 είναι από τους καλύτερους μπασίστες στον κόσμο. Ε και; Νομίζετε ότι αν τους βάλετε όλους μαζί θα γίνει τίποτα; Απολύτως τίποτα, εκτός από κάποια super live για φιλανθρωπικούς σκοπούς και για τη σωτηρία της ανθρωπότητας. Γρήγορα το revolver μου, που ήξει και ο Moby. Και φυσικά ευχαριστούμε την τύχη μας που υπάρχουν μπάντες σαν τους Deep Freeze Mice, Television Personalities, Pastels, The Callas, Monochrome Set και πόσες άλλες ακόμα που δεν χάσανε ποτέ την αθωότητά τους. Οι δύο πρώτες συναυλίες τους ήταν περιπετειώδεις. Στην πρώτη ο ιδιοκτήτης του club έβγαλε την πρίζα μην μπορώντας να αντέξει τα λάθη τους, τη δεύτερη φορά πριν ξεκινήσουν ο ενισχυτής μπάσου έπεσε στο πόδι του Mick κι έπαιξε μπάσο ο ηχοηχητής του χώρου – όχι της μπάντας, εννοείται χωρίς καν να ξέρει τα κομμάτια. Μεγάλες στιγμές! Το τρίτο live μαζί με τους Yeah Yeah No ήταν καλύτερο... Οι Deep Freeze Mice διαλύθηκαν οριστικά το 1989 έχοντας κυκλοφορήσει συνολικά 18 albums, singles, compilations, live, αλλά το δέντρο έχει πολλές διακλαδώσεις. Παρακλάδια των DFM είναι και άλλα αγαπημένα συγκροτήματα. Ruth's Refrigerators, The Creams, Chrysanthemums, Po!, Trixie's Big Red Motorbike. Πραγματικά αξίζει τον κόπο να επισκεφτείτε το site της δισκογραφικής τους εταιρίας Cordelia, www.cordelia.stayfree.co.uk για να ανακαλύψετε τη μαγεία της σουρεαλιστικής και αγνής pop των Deep Freeze Mice και των υπολοίπων.

THE CALLAS

DIY or DIE

OUT NOW!

The Callas live dates

07.04.07 The Fly, London
12.04.07 Fieldgate Gallery, London
16.04.07 Resonance fm, London
25.04.07 WorkingMen's Club, London

Live παρουσίαση του LP
Σάββατο 21 Απριλίου, The Velvet Studio, Μιλτιάδου 17, Κέντρο, 8μ.μ.

Μπορείτε να το βρείτε:
Vinyl Microstore, Διδότου 34, Εξάρχεια
Jinx, Ασκληπιού 24, Εξάρχεια
Το Υπόγειο, Καπλανών 14, Εξάρχεια
Ducknows, Κολοκορώνη 9 & Γκίντν 6, Χαλάνδρι

www.myspace.com/thecallas
thecallas@yahoo.com

Produced at: **fab liquid studios** www.fabliquid.com

THE ORCHIDS

Oldschool pop!

www.theorchids.net

YURIA 2006

In the name of Yuri

Το φεστιβάλ Yuria διοργανώνεται εδώ και τρία χρόνια εις το όνομα του σκύλου Γιούρι, του αδέσποτου που πριν πέντε χρόνια βρήκε στέγη στο δισκοπωλείο Vinyl Microstore στη Διδότου. Ομοηγοιούμενος η τελευταία διοργάνωση ήταν πολύ πετυχημένη και τα παιδιά κυκλοφορούν τώρα τη συλλογή με τίτλο Yuria 2006. Στη συλλογή παρουσιάζονται μερικές από τις καλύτερες στιγμές του Φεστιβάλ, όπως τις έχουν επιλέξει τα ίδια τα γκρουπ, μερικά από τα οποία είναι οι Dread Astaire, Absent Without Leave, The Erasers, Spyweirdos, Victory Collapse, The Callas καθώς και οι Βρετανοί Leafcutter John.

Η εκτύπωση του CD είναι περιορισμένη (μόνο 1000 αντίτυπα) και κυκλοφορεί από την VM Recordings. Μην ξεχνάμε πως πριν μερικά χρόνια από την ίδια εταιρία είχε κυκλοφορήσει η συλλογή Try A Little Sunshine, αναμφισβήτητο το σπουδαιότερο ανθολόγιο της ελληνικής indie-pop μουσικής σκηνής.

www.vinylmicrostore.gr

LCD Soundsystem

Punk's not dead

Ο James Murphy είναι ο ένας και μοναδικός άνθρωπος που βρίσκεται πίσω από τους LCD Soundsystem. Γεννημένος στο New Jersey και μεγαλωμένος στη Νέα Υόρκη, κάπου στις αρχές των 90s άρχισε να ασχολείται με τη μουσική παίζοντας σε διάφορα άγνωστα punk-rock γκρουπ όπως οι Pony και οι Speedking. Το επόμενο βήμα στην καριέρα του ήταν η δημιουργία δικού του στούντιο και η ενασχόλησή του με παραγωγές σε άλλα γκρουπ και μουσικά σχήματα. Σήμερα είναι συνιδιοκτήτης της DFA records και ο άνθρωπος πίσω από τους LCD Soundsystem. Μέσω των LCD Soundsystem συνδέει όλα τα μουσικά του γούστα, τα οποία προέρχονται από δύο διαφορετικούς κόσμους. Αυτών της ηλεκτρονικής μουσικής, από την εποχή των Kraftwerk μέχρι και τη σύγχρονη techno house, και αυτών της indie, punk και post-punk μουσικής σκηνής.

Μετά τη μεγάλη επιτυχία του παρθενικού του άλμπουμ, το The Sound of Silver, όπως φαίνεται, θα συνεχίσει να κινείται στα ίδια μονοπάτια της επιτυχίας. Η σημαντική βελτίωση στα υβριδικά φωνητικά του James – τα οποία είναι κάτι σε Mark E. Smith (The Fall) με John Lydon (Sex Pistols, PIL) – είναι εμφανής, αλλά και η μουσική του έχει απαλύνει και μαλακώσει αρκετά, χωρίς όμως να χάσει την ένταση και τον υπέρμετρο χορευτικό της ρυθμό.

www.lcdsoundsystem.com

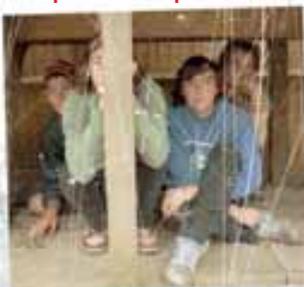
PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

Οι Orchids εμφανίστηκαν στα τέλη των 80s στη Γλασκώβη. Εμπνευσμένοι από συγκροτήματα όπως οι June Brides, οι Pale Fountains και οι Orange Juice, συνέδεσαν όλη την πορεία τους με τη Sarah Records και για πολλούς αποτέλεσαν το σοβαρότερο, πιο ολοκληρωμένο και πιο ώριμο γκρουπ της θρυλικής αυτής εταιρίας. Σχεδόν 13 χρόνια μετά την κυκλοφορία του τελευταίου τους άλμπουμ, Striving For The Lazy Perfection, οι Orchids επιστρέφουν με εμφανή τα σημάδια της γήρανης αλλά και κάποιες αλλαγές στη σύνθεσή τους. Το τρίτο κατά σειρά και πρώτο εκτός Sarah Records άλμπουμ, Good To Be A Stranger (κυκλοφορεί από την ισπανική Siesta), είναι ανάλαφρο, μελωδικό, υπερευχάριστο, καλοκαιρινό και με το στίγμα του ιερού πνεύματος της Sarah Records που θα τους ακολουθεί για πάντα! Οι Orchids ανοίξαν το δρόμο σε πολλά σπουδαία pop γκρουπ, όπως οι Belle & Sebastian και φαίνεται ότι ακόμη και σήμερα έχουν τη δύναμη να αποτελούν πηγή έμπνευσης για νέους pop καλλιτέχνες.

GOOD SHOES

Ακόμα καλύτερα!!!

Πριν ένα χρόνο τα ήλεγμε από δω για ένα νεοεμφανιζόμενο γκρουπάκι που το ήλεγαν Good Shoes και που άφηνε εσκεμμένα τα ακυκλοφόρητα τότε τραγούδια του να διανέμονται ελεύθερα μέσω Internet. Μάλιστα είχα εκφράσει και την ακραία ίσως άποψη πως δεν έχουν να ζητήσουν κάτι από μεγάλα ονόματα του χώρου, όπως οι Franz Ferdinand ή οι Bloc Party (και δεν το παίρνω πίσω, χα!). Σήμερα το γκρουπάκι αυτό μεγάλωσε και τα καταπληκτικά εκείνα τραγουδάκια με την χαρακτηριστική γλιυκιά και πολύ μελωδική κιθάρα του Steve Leach, ηχογραφήθηκαν από την αρχή στο Μάλμο της Σουηδίας και μαζί με κάποια ακόμη καινούρια στελέχωσαν το πρώτο τους άλμπουμ Think Before You Speak. Από τα 14 μικρά αριστουργήματα που περιλαμβάνονται σ'αυτό, τα τέσσερα έχουν ήδη κυκλοφορήσει ως singles ενώ δεν θα ήταν υπερβολή αν ήλεγμε ότι άνετα θα μπορούσαν να είναι άλλα 5 ή 6.

www.goodshoes.co.uk

THE CHINESE STARS

Είναι από το Rhode Island των ΗΠΑ, παίζουν disco-punk post-punk no-wave και φέρνουν λίγο σε Faint, Les Georges Leningrand και Quit Your Dayjob. Πριν λίγο καιρό κυκλοφόρησε το δεύτερό τους άλμπουμ με τίτλο Listen to your left brain.

www.thechinesestars.com

INDIE LABELS

DON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH!

του Νίκου Λιάσκα

Η Factory Records, το ιστορικό ανεξάρτητο label του Manchester, με κορυφαία ονόματα στο δυναμικό της, όπως οι Joy Division, οι New Order, οι Section 25, οι Happy Mondays, οι James και οι Wake στα πρώτα τους βήματα, είχε για περισσότερο από δύο δεκαετίες σημαντικό ρόλο στα μουσικά δρώμενα.

Τον Ιανουάριο του 1978 ο Tony Wilson, τηλεοπτικός παρουσιαστής στο Granada TV και ο Alan Erasmus, άνεργος ηθοποιός και μάνατζερ συγκροτημάτων, δημιούργησαν το label. Αμέσως στην παρέα προστέθηκαν ο ηχοηλίτης και μουσικός παραγωγός Martin Hannett και ο γραφίστας Peter Saville.

Το πρώτο τους δημιούργημα ήταν το Factory club που έγινε τον Μάιο του '78 σαν ένας χώρος για να δίνουν συναυλίες τα συγκροτήματα της εταιρείας. Τον Ιανουάριο του '79 έχουμε την πρώτη κυκλοφορία της Factory, το διπλό επτάιντις E.P με τίτλο "A Factory Sample". Ήταν μια συλλογή στην οποία συμμετείχαν οι Joy Division, Durutti Column, Cabaret Voltaire και John Dowie με δύο κομμάτια ο καθένας. Ακολούθησαν τα singles από τους A Certain Ratio και τους O.M.D, το γνωστό "Electricity".

Τον Ιούνιο της ίδιας χρονιάς κυκλοφορεί ο πρώτος μεγάλος δίσκος από τη Factory, το κορυφαίο "Unknown pleasures" από τους Joy Division, δίσκος που δημιούργησε μεγάλη αίσθηση, τόσο από περιεχόμενο όσο και από το εκπληκτικό εξώφυλλο. Οι Joy Division ήταν το σήμα κατατεθέν της Factory αυτή την περίοδο. Περιοδεύουν σε όλη τη Μ. Βρετανία, καθώς και σε Ολλανδία, Βέλγιο, Γερμανία και Γαλλία. Η λαμπή τους πορεία διακόπτεται από την αυτοκτονία του τραγουδιστή τους Ian Curtis στις 18 Μαΐου του 1980, λίγο πριν από την προγραμματισμένη τους περιοδεία στις ΗΠΑ.

Τον Ιούνιο του '80 κυκλοφορεί το single "Love will tear us apart" που βάζει τους Joy Division και τη Factory στα charts (No 13) και τον επόμενο μήνα ο δεύτερος μεγάλος δίσκος των Joy Division, με τίτλο "Closer" που φτάνει ακόμη πιο ψηλά (No 6), ενώ τα εναπομείναντα μέλη αποφασίζουν να αλλάξουν το όνομα σε New Order.

Το 1981 οι New Order, σε συνεργασία με τη Factory, αποφασίζουν να ανοίξουν ένα κλαμπ στο Μάντσεστερ (το factory club έχει κλείσει καιρό πριν). Ταυτόχρονα έχουμε ανακατατάξεις στην εταιρεία. Ο

Martin Hannett σταματά για να ανοίξει δικό του στούντιο και ο Peter Saville, αν και συνεχίζει να σχεδιάζει τα projects, δεν ανήκει στην ομάδα. Παραμένουν οι Wilson, Erasmus και ο Rob Gretton, που ήταν μάνατζερ των Joy Division.

Το κλάμπ Hacienda ανοίγει τελικά το Μάιο του '82. Αν και η ανταπόκριση του κοινού ήταν θερμή όπως αναμενόταν, τα πρώτα χρόνια ήταν ζημιολογικά για τους ιδιοκτήτες. Παρότι η τιμή της εισόδου καθώς και τα ποτά ήταν φθηνότερα απ' ό,τι στα υπόλοιπα κλαμπ, η προτίμηση των νέων στο Ecstasy – και όχι στο αλκοόλ – έβαζε μέσα το μαγαζί. Ευτυχώς για τους New Order, η παγκόσμια επιτυχία του σινγκλ "Blue Monday", το 1983, τους σώζει από οικονομική καταστροφή.

Το 1985 κυκλοφορεί η πρώτη δουλειά των Happy Mondays, η οποία είναι η αρχή γι' αυτό που πρόκειται να επακολουθήσει τα επόμενα χρόνια: η μουσική σκηνή του Μάντσεστερ, γνωστή με τον όρο Manchester Scene. Το Hacienda γίνεται η Μέκκα της νέας σκηνής. Το 1991 πεθαίνει ο Martin Hannett, ο οποίος δούλεψε με τους Happy Mondays.

Τα μεγάλα οικονομικά προβλήματα για τη Factory αρχίζουν το 1992. Ξοδεύονται τεράστια ποσά για την ηχογράφηση του τέταρτου δίσκου των Happy Mondays "Yes Please" στα νησιά Barbados και για την ηχογράφηση του "Republic" των New Order. Τελικά μετά από αρκετές δυσκολίες η London Records εξαγοράζει τη Factory το 1993. Το 1994 ο Wilson ξαναμπαίνει στο παιχνίδι και μαζί με τη London ιδρύουν την εταιρεία Factory Too με σημαντικότερη κυκλοφορία τη συλλογή "A Factory Sample Too". Αυτό το project, στα τέλη των 90s, γίνεται Factory Once και κυκλοφορεί ανατυπώσεις παλαιότερου υλικού. Όσο για το club Hacienda, αυτό έχει κλείσει από το 1997 και στη θέση του χτίστηκε συγκρότημα πολυτελών κατοικιών. Μια εικόνα σχετική με την ιστορία και τα άτομα που σχετίστηκαν με τη Factory, μπορούμε να δούμε στην ταινία "24 Hour Party People" που βγήκε στις αίθουσες το 2002.

Για πλήρη κατάλογο της Factory Records ανατρέξτε στη διεύθυνση: <http://www.factoryrecords.net/catalogue/index.htm>

FACTORY
RECORDS

Πώς θα ακουγόταν άραγε ένα supergroup από σεσημασμένα μουσικά τζάνκια του Portland; Τρανταχτό παράδειγμα, οι Thermals. Κλικ - φως.

του Μάριου Μπουμπή

b-sides./26

THE THERMALS

Σας παρουσιάζουμε τον κιθαρίστα/τραγουδιστή Hutch Harris και τη μπασίστρια Kathy Foster από το twee / folk-pop ντουέτο Hutch and Kathy. Τον Ben Barnett, κιθαρίστα των All Girl Summer Fun Band και των Kind Like of Spitting. Και τέλος τον Jordan Hudson, ντράμπερ των Operacycle. Αυτή η παλιοπαρέα ξεκίνησε το 2002 να παίζει για την πάρτη της θορυβώδης και βρώμικης ανεξάρτητου ροκ με ευρήματα χρόνιας hardcore-ίλης. Για καλή τους τύχη, ο Ben Gibbard των Death Cab For Cutie - ως ένας από τους πρώτους fans της μπάντας - τους έφερε σε επαφή με την Sub Pop, η οποία τους έκλεισε με συνοπτικές διαδικασίες.

Την άνοιξη του 2003 κυκλοφόρησαν το εκρηκτικό indie rock ντεμπούτο More Parts Per Million. Αρχικά, οι ρυθμικές μελωδίες των Thermals και η μανιακή τους ενέργεια συγκρίθηκε με τους Guided By Voices. Πέραν όμως από την punk νοοτροπία, εκεί που οι GBV κάλυπταν τα συναισθήματά τους με ευρηματικά παιχνίδια και αιγιματικούς στίχους, οι Thermals δεν μπαίνουν καν στον κόπο για κάτι τέτοιο, βγάζοντάς τα όλα στη φόρα. Στα μέσα του 2004 έρχεται το Fuckin' A που βρίσκει τον ήχο τους πιο σκοτεινό και εξελιγμένο. Τη διαφορά κάνει φυσικά ο ελαφρώς καθαρότερος ήχος. Κι αυτό γιατί, αυτή τη φορά οι Thermals δεν ηχογράφησαν το υλικό τους σε ένα κασετόφωνο στην κουζίνα του τραγουδιστή όπως έκαναν στο ντεμπούτο τους, αλλά πέρασαν λίγες μέρες στο στούντιο με παραγωγό τον Chris Walla των Death Cab For Cutie. Με αυτό το βήμα μπήκαν στα αχανή λιβάδια του - ενίοτε μοιυσματικού - πολιτικού ροκ και εμφανίστηκαν ελαφρώς χλωμοί για την πληθωρική του ντεμπούτου χωρίς να χάσουν όμως ούτε στιγμή το πάθος και την αχαλίνωτη ενέργειά τους παράγοντας νέους ήχους και ιδέες για το ίδιο παρωμένο ακροατήριο.

Στο μέσο των ηχογραφήσεων του τρίτου άλμπουμ ο ντράμπερ αποχώρησε από το γκρουπ και έτσι ο Harris και η Foster συνέχισαν τις ηχογραφήσεις του περσινού The Body, the Blood, the Machine μέχρι τέλους. Κάποιος ονόματι Caitlin Love τους ακολούθησε εσπευσμένα

στην ευρωπαϊκή ανοιξιάτικη τουρνέ, ενώ το καλοκαίρι προσέλαβαν τον Lorin Coleman των Virga για να κοπανάει τα ντραμς όπως πρέπει. Εδώ κάνουν μια βουτιά στο πολιτικό ροκ, ακολουθώντας ένα οργανικό concept όπου χριστιανοπατριώτες ελέγχουν ότι έρπεται, αλλά και ηχητικά προχωρούν ένα βήμα μπροστά. Όχι πως έγιναν ξαφνικά αρρωστημένα καλογοητισμένοι, απλά ακούγονται πιο στακάτοι και πιο επαγγελματικοί, μακριά από κουζίνες... Ο Harris παίζει πολύ νεανικά, είναι θυμωμένος, φωνάζει, σηκώνει την κιθάρα του ψηλά, θέτει συνεχώς ερωτήσεις και ζητά απαντήσεις. Ο Θεός, η κυβέρνηση, το σύστημα και η σχέση μεταξύ τους ειπωμένα σε έναν άμεσο, σχεδόν εριστικό, δίσκο. Όλα αυτά υποτίθεται πως λύνονται με την πρωταγωνιστική παρουσία του frontman στο μικρόφωνο, μόνο που σε αυτό το σύμπλεγμα οι γραμμές είναι αμυδρές και δεν υπάρχουν εμφανή σημεία ακοιουθί-ας, όσο όλα τροφοδοτούνται από την αμφιβολία και τη σύγχυση. Στη μέχρι τώρα πορεία τους οι Thermals φροντίζουν να λήγει το πανηγύρι το πολύ στα τρία τέταρτα της ώρας χωρίς πολλή ανούσια γεμίσματα και πριν πάρουν το ρίσκο να γίνουν εμφανώς επαναληπτικοί. Η αμεσότητά τους είναι πιο πειστική από αυτή των επιρροών τους και φυσικά αν υποθέσουμε πως στέκονται μεταξύ Alkaline Trio και Mudhoney νομίζω πως η τραμπάλα γέρνει ελαφρώς προς τους πρώτους. Όσοι θελήσουν να τους αφορίσουν από αυτό και μόνο, κακό του κεφαλιού τους, γιατί οι Thermals δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με μπασταρδεμένες αναβιώσεις. Πληροφοριακά, το Φλεβάρη και το Μάρτιο έκαναν τη μαραθωνία τουρνέ τους στις ΗΠΑ. Στα πλαίσια αυτής της περιοδείας έπαιξαν στο Bowery Ballroom της Νέας Υόρκης, έχοντας κάνει sold-out από τις αρχές Ιανουαρίου. Αν αυτό λείπει κάτι σε όσους τουλάχιστον βρουν σε ποιο κομμάτι του τελευταίου τους άλμπουμ αποτίνουν φόρο τιμής - διάρκειας μισού λεπτού - στους Interpol...

www.thethermals.com

MADE OF JAPAN

Onitsuka
Tiger

Μόδα με συνείδηση

της Κορίνας Τριανταφυλλίδου

Φεβρουάριος 2007. London Fashion Week. Ανάμεσα στα συνθήκη σχόλια για τους ανερχόμενους star designers, τη γενική έξαψη σε σχέση με τα size zero μοντέλα, υπήρχε και η έκθεση Estethica. Αποτελείται από μια ομάδα σχεδιαστών που διάλεξαν να απευθυνθούν σε ζητήματα όπως την συντήρηση του περιβάλλοντος μέσω της βιομηχανίας της μόδας. Αυτό έγινε με την ενσωμάτωση διαφόρων μεθόδων που δεν είναι βλαβερές στον πλανήτη αλλά ούτε και στους εργαζόμενους ανθρώπους. Προσφέρουν μια ηθική εναλλακτική λύση χωρίς δημιουργικούς συμβιβασμούς.

Τα πάντα που γράφονται στον τύπο για το τι πρέπει να κάνουμε για το περιβάλλον, μας κάνουν να νιώθουμε εντελώς ανεπαρκείς και ένοχοι. Να αλλάξεις τις καταναλωτικές σου συνήθειες δεν είναι ευκόλο πράγμα. Άμα αρχίσεις και σκέφτεσαι τα ατελείωτα πράγματα που μπορείς να κάνεις διαφορετικά, μπορεί εύκολα να σου γίνει έμμονη ιδέα. Από τα ρούχα που φοράς, το φαγητό που τρως, τα προϊόντα που αγοράζεις, μέχρι τα μέσα μεταφοράς που χρησιμοποιείς. Πολλά από τα ρούχα που αγοράζουμε δεν ξέρουμε από πού προέρχονται. Οι κήλτσες που βρίσκεις στη πλαϊκή, όπως το ανακέτο των ξύλι για ένα ευρώ, σε κάνουν να αναρωτιέσαι κάτω από τι συνθήκες κατασκευάστηκαν για να φτάσουν στα χέρια σου σε αυτήν την τιμή. Άμα αρχίσουμε και αναλύουμε τα πάντα γύρω μας, φαίνεται ότι τα πάντα μπορεί είναι βλαβερά

στο περιβάλλον και εις βάρος κάποιου άλλου. Είναι δυνατόν να φοράμε μόνο ρούχα από βιολογικό βαμβάκι, ραμμένα κάτω από δικαίες συνθήκες εργασίας και εμπορίου; Ίσως, στο μέλλον. Θα πρέπει όμως να θυσιάσουμε τις επιθυμίες και τις ανέσεις μας. Αυτό, δηλαδή, άμα έχουμε την οικονομική άνεση να κάνουμε αυτή την επιλογή. Δύσκολο, αλλά δυνατό. Άμα δεν κάνουμε τίποτα, αυτό σημαίνει ότι είμαστε κακοί άνθρωποι που το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι ο εαυτούλης μας; Δεν έχω την απάντηση, και σίγουρα μπορώ να κάνω περισσότερα από ό,τι κάνω, αλλά ξέρω ότι υπάρχουν ευκόλα πράγματα που ο καθένας μπορεί να αλλάξει άμα το διαλέξει. Παν μέτρον άριστον. Άμα θέλτε απλώς να ξελαφρώσετε τη συνείδησή σας, ή δεν είστε έτοιμοι για σκληροπυρηνικές αλλαγές, το περιοδικό The Ecologist μάς προσφέρει δέκα απλές συμβουλές:

1. Ποιότητα και όχι ποσότητα. Όποτε μπορείτε, αγοράζετε ρούχα καλής ποιότητας που θα κρατήσουν χρόνια. Έτσι δεν θα χρειαστεί να αντικατασταθούν σύντομα.
2. Ξυπνες αγορές. Ένα μεγάλο ποσοστό των ρούχων που αγοράζουμε δεν τα φοράμε καν, επειδή κάνουμε λάθος επιλογές. Το τirkουάζ μπικίνι με τις πούλιες που φαινόταν τόσο καλή ιδέα δεν θα φορεθεί ποτέ και θα καταλήξει στα σκουπίδια.
3. Προτιμήστε βιολογικά υφάσματα όπου είναι δυνατόν.

4. Πείτε ναι στο δίκαιο εμπόριο και όχι σε απάνθρωπες συνθήκες δουλειάς μόνο και μόνο για φτηνές τιμές.
5. Wear vintage! Με το να αγοράζετε vintage και second hand ανακυκλώνετε. Αρχίστε να πηγαίνετε στα αμερικάνικα, ξεθάψτε το φουλάρι της γιαγιάς και τις καμπάνες της μαμάς.
6. Πλένετε τα ρούχα σας στους 40 βαθμούς αντί για τους 60. Αφήστε τα ρούχα να στεγνώσουν φυσικά και μη σιδερώνετε εκτός αν είναι απαραίτητο.
7. TLC. Tender Loving Care. Φροντίστε τα ρούχα σας και μην τα πετάτε άμα ξηλωθεί μια ραφή. Δώστε τα στον Κυρ-Γιώργη στη γωνία για επιδιόρθωση.
8. Do it yourself. Ποιος χρειάζεται τους σχεδιαστές; Φτιάξτε ένα t-shirt από αυτή την παλιά φούστα που δεν έχει βγει από το ντουλάπι εδώ και χρόνια.
9. Get seriously active. Άμα παθιαστείτε και θέλετε η γνώμη σας να ακουστεί, γίνετε μέλος διεθνών οργανισμών που συνεργάζονται με κυβερνήσεις, εργάτες, αγρότες και βιοτεχνίες σε όλο τον κόσμο.
10. Spread the word. Άμα έχετε βαρεθεί να φοράτε Zara και νιώθετε σαν greek clone υποστηρίξτε νέα labels, όπως αυτά που αναφέρονται σε αυτό το άρθρο. Πείτε σε φίλους ότι υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις.

AGAIN NYC

Label με βάση τη Νέα Υόρκη, που παράγει one of a kind τσάντες φτιαγμένες από vintage υφάσματα και παλιά ρούχα. Η Allison Teich μεταμορφώνει παλιές κουρτίνες σε πορτοφόλια και yoga mats. Όλα της τα προϊόντα κατασκευάζονται στο Μπρούκλιν.

CHARMONE SHOES

Γυναίκεία παπούτσια φτιαγμένα με σεβασμό προς τα ζώα και το περιβάλλον. Δέρμα το οποίο είναι φτιαγμένο από συνθετικές ίνες. Τα πάντα παράγονται στην Ιταλία, όπου οι τεχνίτες πληρώνονται δίκαια.

KATHARINE HAMNETT

Katharine E, η καινούργια line (E is for environmental and ethical) για άνδρες και γυναίκες, χρησιμοποιεί 100% βιολογικά και οικολογικά υφάσματα. Η ίδια εκφράζει ξεκάθαρα τις αρχές της: «I will never do business with China, and never will until the human rights abuses are addressed».

MUMO

Αποτελείται από 3 Βραζιλιάνικα labels: Zigfreda, Neon και Corin. Επίσης δείχνουν τις κολεξιόν τους στο fashion week του Σάο Πάολο.

MARIA

Συνδυασμός Ιταλικής παράδοσης και street style. Χρησιμοποιούν αυθεντικά υφάσματα της δεκαετίας του 60 και 70, ανακυκλωμένο πλαστικό και ψευτική γούνα.

NAHUI OLLIN

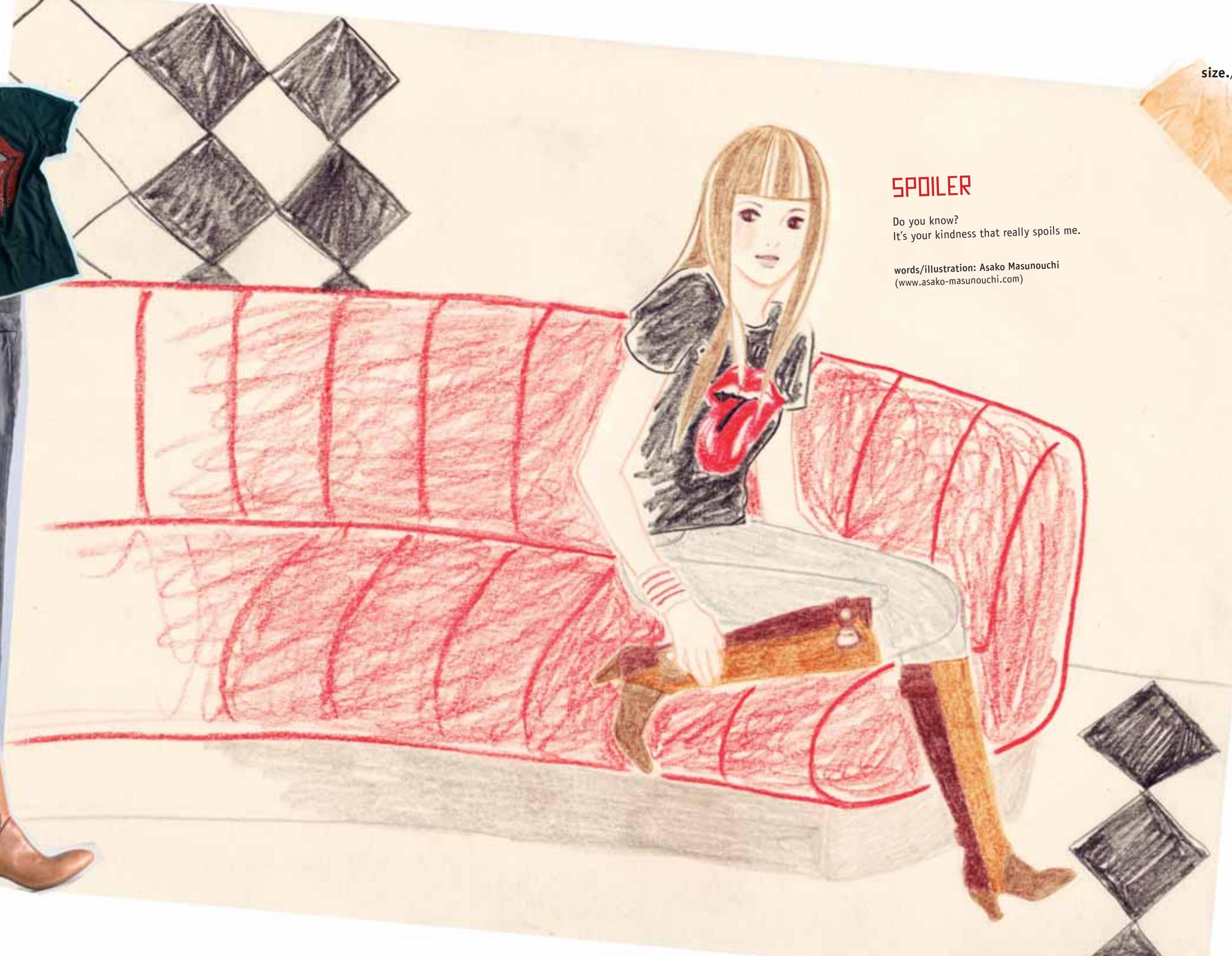
Τσάντες φτιαγμένες από ανακυκλωμένα περιτυλίγματα από καραμέλες, αναψυκτικά και οτιδήποτε άλλο είναι πολύχρωμο και για πέταμα. Όλα παράγονται στο Μεξικό, από ντόπιους τεχνίτες με παραδοσιακές τεχνικές πλεξίματος.

size./30

size./31

top, Red Light District
jeans Insight, Guest List
shoes Miss Sixty Shoes,
Shop and Trade

SPOILER

Do you know?
It's your kindness that really spoils me.

words/illustration: Asako Masunouchi
(www.asako-masunouchi.com)

David Lynch: The Grandmother, film still

Στην αρχή ήταν ο θάνατος...

της Νάντιας Αργυροπούλου

Κ.Μ.: "Αυτές είναι εικόνες από χιονάνθρωπους που γίνονται προοδευτικά πιο παραμορφωμένοι και κλωνισμένοι".
D.L.: "...όταν το σκεφτείς οι χιονάνθρωποι ήταν τόσο όμορφοι... πάλι, η φύση θα δουλέψει πάνω τους".

Kristine MacKenna – David Lynch, The Air is on Fire, κατάλογος έκθεσης, 2007

David Lynch: My head is disconnected, drawing

Γιαννούλης Χαλεπάς:
Σάτυρος και Έρως V,
γύψος, 57x36x37 cm

David Lynch: Distorted Nudes, photo series

Γιαννούλης Χαλεπάς:
Ζευγάρι αντίθετα
καθισμένο, γύψος
30x20x20 cm

Διαβάζω τη συζήτηση του Boris Groys με τον Andrei Ujica, στον κατάλογο της έκθεσης του David Lynch που είδα στο Fondation Cartier pour l'art contemporain (3/3 - 3/6/07). Τοποθετεί τον παραδοξολόγο σκηνοθέτη / καλλιτέχνη στα πλαίσια της πιο ριζοσπαστικής και τραγικής παράδοσης του Ευρωπαϊκού Μοντερνισμού (εξηρσεσιονισμού και σουρεαλισμού), που αναγνώρισε τον άνθρωπο ως ένα πλάσμα ορισμένο από τη βασική σύγκρουση με τον εαυτό του και τον κόσμο. Ο Lynch, όπως λέει ο Groys, πέτυχε αυτή τη μετάθεση, μέσω της επανα-αφηγηματοποίησης (re-narrativization) της σκοτεινής Ευρωπαϊκής μοντερνιστικής εικόνας και μάλιστα στην καρδιά του Χολιγουντιανού οπτιμισμού. Παρότι πολλά θα μπορούσαν να ειπωθούν αμφισβητώντας αυτόν τον "οπτιμισμό" (πάντα έβρισκα την Αμερικάνικη ενδοχώρα, την Pop, τον Koons όπως και τον Disney πολύ πιο μακάβριους από την Βορειοευρωπαϊκή θάλασσα, τον Bacon, τον Beuys και τον Bunuel), υπάρχει ένα τουλάχιστον σημείο στη συζήτηση αυτή που μαζί με την εξαιρετική "απικότητα" και το αγριεμένο χιούμορ των έργων του Lynch στην

έκθεση (ζωγραφικών, σχεδίων σε χαρτοπετσέτες, ακόμη και των φωτογραφιών και των υβριδικών animation του), με φέρνει πίσω στην έκθεση του Γιαννούλη Χαλεπά στην Αθήνα (6/2 - 30/6/07): "Κάθε καλλιτέχνης, αν όχι επί της ουσίας κάθε ανθρώπινο πλάσμα, είναι ένας φυλακισμένος της βιογραφίας του", συμφωνούν Groys και Ujica. Λένε ότι η πρόσφατη Αυτοκρατορία της Ενδοχώρας (Inland Empire) κλείνει θριαμβευτικά τον αυτοβιογραφικό και κοσμολογικό κύκλο που άνοιξε το Grandmother, το πιο βασανιστικό παράδοξο νομίζω από τα έργα (film και animation μαζί) του Lynch. Έναν κύκλο έτοιμο να διαρραγεί ανά πάσα στιγμή από μια κοσμογονία απελευθερωμένων Doppelgangers. Πολλά διαβάζω και για τους ταπεινωμένους δαίμονες του Χαλεπά στην έκθεση στην Εθνική Γλυπτοθήκη. Για την ψυχωτική προσήλωσή του στην παιδοκτόνο Μήδεια και τον απειλητικό, σαρκόδιο Σάτυρο - Έρωτα. Για την ανανέωση των προτύπων της κλασικής αγαλματοποιίας με το μπόλιασμά της με μια πρωτότυπη πρόσληψη του παγανισμού. Στα σχέδια τα φτιαγμένα στα κατάστι-

χα της επιχείρησης του πατέρα του (περ. 1876, 1877, όπου και παραγγελίες για τα φάρμακά του μαζί με ένα 10 μπαστούνι) και στα αμφιπρόσωπα γλυπτά του (πριν το 1922 ασσφώς χρονολογημένα), στα ατελείωτα έργα του, βρίσκω τους δαίμονες αυτούς λιγότερο δαμασμένους, πιο επικίνδυνους στο να αποδείξουν την αστάθεια, όχι βέβαια του δημιουργού αλλά του ίδιου του κόσμου. Στο πηλίνο "Ζευγάρι αντίθετα καθισμένο", όπως και στον πολύ-μαύρο-αχρόνιμο-μπλε κόσμο του Twin peaks - Fire walk with me, στο γύψινο "Σάτυρος και Έρως V" όπως και στο στοιχειωμένο EraserHead, όλα μιλούν για τον θάνατο και "τίποτα δεν είναι ποτέ τελειωτικό, δόξα τω θεώ" όπως θα έλεγε κι ο Ballard ("Nothing is ever terminal, thank God" 22/6/04, Guardian). Κι αν πράγματι, «η ανθρωπότητα κινείται αναπόφευκτα σαν υποβόητος προς το αχανές καταφύγιο/πηγή από όπου έχει διαστάσει να αντλήσει, την ίδια της την ψυχοπάθεια», ίσως στις δύο παραπάνω περιπτώσεις δημιουργών, αναγνωρίζει κανείς ιδανικούς ανιχνευτές. "Δουλεύετε τώρα 6-7 έργα μαζί;", ρωτούν τον Χαλεπά. "Ναι. Όπου σου πονεί. Όπου σου

κάνει ευχαρίστηση", απαντά. Όλα τα εικαστικά έργα του Lynch είναι η προσπάθειά του να δημιουργήσει ένα Gesamtkunstwerk ανάλογο με αυτό που επιτυγχάνει το φιλμ χωρίς να επιτύχει κανενός είδους συμφιλίωση των εντάσεων. Κάθε έργο του Χαλεπά φαίνεται να είναι μια μικρή αποθέωση αυτών των βασικών εντάσεων. Μοιάζει να ασκούν και οι δύο ένα είδος -εντός του κόσμου- αναχωρητισμού, κατασκευάζοντας φόρμες εγκυμονούσες, πολυπληθή "μπορώ" και έναν χρόνο κυκλικό, ατάρκτη που με τη σειρά του γίνεται εικόνα. Μοιάζει, παρά την πολυμέρεια των θεμάτων τους, να επαναλαμβάνουν και οι δύο συνεχώς το ίδιο έργο, να αναζητούν την ίδια "σχισμή", να αναπαριστούν συνεχώς την ίδια θεμελιώδη σύγκρουση: όχι για να την ξεφοκίσουν, αλλά για να τη διασώσουν. Για να νικήσουν δηλαδή τον θάνατο, αποδεχόμενοι τα "φαντάσματά". Και δεν πρόκειται για αυτά που αποκαλύπτει η λαμπρή Νύχτα του Novalis, αλλά για αυτά που βρίσκονται στο πιο έντονο, το σχεδόν μαύρο, φως του καλοκαιρινού μεσημεριού, στον αξεπέραστο Ύγνο (θάνατο) της λογικής του Gotha.

Μετά το σοκ του Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου οι αρχιτέκτονες έψαχναν τρόπους για να ξαναχτίσουν γρήγορα και φθηνά την Ευρώπη. Τα ερείπια του πόλεμου τούς άφηναν περιθώριο να φανταστούν το μέλλον όπως το ήθελαν, και από ότι βλέπουμε πολλοί από την παρέα της avant garde έβλεπαν το μέλλον μέσα σε μπουρμπουλήθρες. Οι κυψέλες αυτές υπόσχονταν βιομηχανοποιημένη ευέλικτη κατασκευή όπου τα σπίτια αλληλάζουν μέγεθος ανάλογα με το πόσες κυψέλες ενώνεις μεταξύ τους. Η περίπτωση Chaneac: Ο Jean-Louis Rey είχε καταθέσει πατέντα για τον όρο Βιομηχανοποιημένη

Ποιτική Αρχιτεκτονική το 1969. Πίστευε ότι το μέλλον είναι οργανικό, ότι τα κτίρια πρέπει ν' αποτελούνται από δωμάτια που προστίθενται και αφαιρούνται ανάλογα με τις ανάγκες τους, ότι οι πόλεις πρέπει να είναι ελεύθερες και ότι πρέπει να μπορούμε να κτίζουμε όπου θέλουμε έτσι ώστε το περιβάλλον μας να είναι ζωντανό και σε εξέλιξη, αλλά και εμείς να ζούμε κοντά στη φύση (λίγο πολύ αυτό που έγινε στην Ελλάδα μετά τα 70's με τα αυθαίρετα, τα μισοτελειωμένα τσιμέντα και με τα πανωσκόμματα). Βέβαια ο Chaneac δεν είχε ακριβώς αυτό υπόψη του, οπότε το παράδειγμα της άναρχης δόμησης στην

Ελλάδα είναι κάπως λάθος, αλλά μάλλον τόσο λάθος που κοντεύει να κάνει full circle και να πάει στο σωστό, αλλά αυτό ασ το αφήσουμε για άλλο τεύχος, είναι ένα από τα θεματάκια μας. Ο Chaneac λοιπόν πρότεινε κτίρια από πλαστικές κάψουλες, λίγο σαν διαστημόπλοια barbarella αλλά λίγο πιο πριν, πόλεις φτιαγμένες από κρατήρες, κτίρια μπουρμπουλήθρες που κολλάνε σαν βεντούζες πάνω σε άλλα κτίρια (ούτε να σας πω πόσα «πειραματικά» project το έχουν ξαναπροτείνει αυτό, θυμάμαι μια εποχή στις σχολές αρχιτεκτονικής όπου σκόνταφτες συνέχεια πάνω σε «κτίρια-παράσιτα» γιατί

ήταν ένας πολύ απλός τρόπος να σε γουστάρουν οι καθηγητές σου και να θεωρηθείς cool, το απέφυγα από όσο θυμάμαι γιατί παραήμουν αντιδραστικός και προτιμούσα να με θεωρούν cool για πράγματα που δεν ήταν καθόλου cool, αλλά τεσπά). Γενικά η ιδέα του Chaneac ήταν ότι ήθελε να δώσει στον «πελάτη» του τις τεχνικές δυνατότητες να δημιουργήσει μόνος-η τον χώρο έτσι όπως τον θέλει, το οποίο φυσικά είναι το πιο παλιό αρχιτεκτονικό ψέμα γιατί ό,τι και να κάνει ο άμοιρος ο κάτοικος, ο χώρος θα μοιάζει σαν να τον έκανε ο Chaneac και κάνεις άλλος. Στις μέρες μας βέβαια έχουν

architecture./36

Το Μέλλον ήταν Μπουρμπουλήθρα

του Αντρέα Αγγελιδάκη

Ξεφυλλίζοντας το Future City, Experiment and Utopia in Architecture (εκδόσεις Thames and Hudson, τρέξε στα βιβλιοπωλεία), μου τράβηξε την προσοχή το κεφάλαιο για τις μπουρμπουλήθροειδείς (;) κυψέλες της δεκαετίας 60-70, αλλά επίσης έψαχνα και μία δικαιολογία για να δω τη λέξη μπουρμπουλήθρα μέσα σε ένα κείμενο για αρχιτεκτονική.

πάλι μια παράξενη αντιστοιχία όπου το όνειρο του Chaneac και της παρέας του έχει βγει πέρα για πέρα αληθινό από το IKEA, και σε όποιο «νεανικό» σπίτι να πας στην Ευρώπη, Αμερική κλπ βλέπεις τους ίδιους καναπέδες, τα ίδια ράφια κλπ, τα οποία όλοι τα έχουν προσαρμόσει στο δικό τους γούστο αλλά παρόλα αυτά όλα είναι ίδια. Anyway, as προσπαθήσω να ξαναεπιστρέψω στο θέμα. Μία από τις πιο ενδιαφέρουσες μελέτες στο Future Cities είναι η πρόταση του Chaneac μαζί με τον επίσης καταπληκτικό Pascal Hausermann και τη σύζυγο του Claude για τον διαγωνισμό του Κέντρου Σύγχρονης Τέχνης Pompidou στο Παρίσι, όπου μπορούμε να δούμε μια τελείως απρόσμενη εκδοχή του κτιρίου που όλοι ξέρετε. Βέβαια και το κτίριο των Renzo Piano, Richard Rogers και Gianfranco Franchini, που τότε κέρδισε τον διαγωνισμό ήταν κοντά στις ιδέες της εποχής περί χώρου που αλληλάζει σχήμα και ίσως χρήση πολύ εύκολα,

αλλά βέβαια τα χρόνια έδειξαν ότι κάτι τέτοιο ποτέ δεν συμβαίνει και άπαξ και βιδωθούν οι τοίχοι στη θέση τους, οι πάντες βαριούνται να τους αλληλάξουν και μένουν για πάντα στατικοί. Ο Antti Lovag ήταν και αυτός μέρος της παρέας Chaneac και Hausermann, έγινε γνωστός από το μοναδικό αριστούργημα που του παρήγγειλε ο Pierre Cardin σαν εξοχική κατοικία, και το οποίο υπάρχει ακόμα κάπου στη νότια Γαλλία. Μια απρόσμενη φούσκα ήρθε από τους Coop Himmelblau, οι οποίοι είναι γνωστοί από τα deconstructivist ερείπια των 80's, αλλά εδώ βλέπουμε και μια φουσκωτή εκδοχή, τη Villa Rosa του 1966-1970. Με την όλη συζήτηση για κυψέλες, φούσκες κλπ θυμήθηκα και ένα τελείως κούφο εγκαταλελειμμένο συγκρότημα κατοικιών στη Νότια Κορέα που είχα βάλει κάποτε στο blog, το οποίο μπορείς να δεις εδώ: <http://andreasangelidakis.blogspot.com/2006/09/>

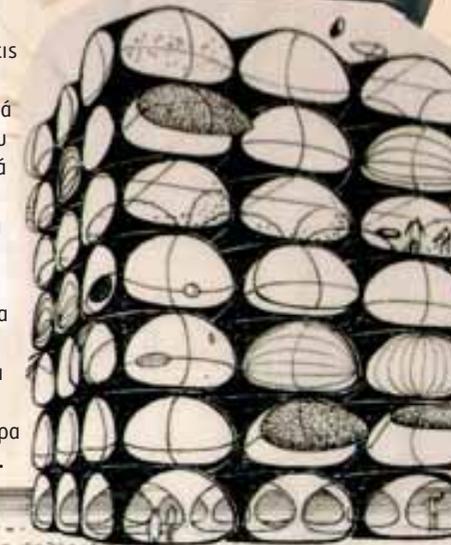
apartamentos-fantasmas.html (μα γιατί να μην μπορείς να κλικάρεις μέσα στο περιοδικό;)

Το Παλιό Μέλλον

Μα είναι δυνατόν να αφιερώσει κανείς ολόκληρη στήλη αρχιτεκτονικής σε ένα μόνο βιβλίο; Όχι βέβαια, γιατί τι θα γράψω στα επόμενα τεύχη; Ούτε λίγο ούτε πολύ το βιβλίο καλύπτει συνοπτικά όλη σχεδόν την πρόσφατη ιστορία της ουτοπίας και του πειραματισμού, με μερικές παραλείψεις στις οποίες δεν θα αναφερθώ για να μη λένε ότι γκρινιάζω, και πολλά από τα κτίρια και τις μελέτες που παρουσιάζονται είναι ήδη αρκετά γνωστά από πολυπληθές δημοσιεύσεις και αναφορές σε ιστορικά βιβλία, ενώ άλλα είναι σχετικά άγνωστα αλλά εξίσου σημαντικά και ίσως σήμερα να μπορούμε να τα εκτιμήσουμε καλύτερα. Βέβαια έχει και πολλά σύγχρονα παραδείγματα, αλλά το παλιό μέλλον σε αφήνει πάντα καλύτερα να ονειρευτείς αυτό που έρχεται.

architecture./37

Πολλά νέα comic fanzines κυκλοφόρησαν το διήμερο 3 & 4 Μαρτίου στο Comicdom Con Athens 2007. Ας δούμε μερικά από αυτά:

του Τάσου Παπαϊωάννου

COMICDOM CON ATHENS 2007

comics./38

Frogs & Dogs #4

Η Σοφία Σπυρλιάδου και οι αδερφές Χριστίνα και Σταυρούλα Ανθηροπούλου βελτιώνονται αισθητά όσο περνάει ο καιρός, με αποτέλεσμα να μας δίνουν με το frogs & dogs #4, το καλύτερο τεύχος τους ως σήμερα. Τα κορίτσια όμως δεν σταμάτησαν εκεί, αλλά έβγαλαν και διάφορα προσωπικά τους mini-comics. Η Χριστίνα έβγαλε το Woody's Black Hole, η Σταυρούλα το Step By Step και η - παραγωγικότατη - Σοφία τα: Η Μικρή Γοργόνα, 24 Hour Comic και Μικρή Ιστορία Χαμηλού Φωτισμού Και Άθλιας Ρίμας.

Site: <http://frogs-n-dogs.blogspot.com>
Contact: frogs-and-dogs@hotmail.com

Krak Comics #0

Ο Τάσος Μαραγκός αφήνει για λίγο το fanzine Big Bang και τις συμμετοχές του εδώ κι εκεί, και φτιάχνει τον mini-θρίαμβο Krak Comics #0. Ο Μαλάκας, ο Υπεραγανακτισμένος Άνθρωπος, ο Παπάρας και όλη η Ελληνική Σκηνή Των Comics περνάνε μέσα από τις 20 σελίδες του. Το τεύχος #1 κυκλοφορεί σύντομα από τις εκδόσεις giganto.

Site: <http://krakkomiks.blogspot.com>
Contact : tasm77@gmail.com

Top Score #4

Ανθρωποθυσίες, συμμορίες της νύχτας και καταγιστική δράση περιλαμβάνει το #4 τεύχος του Top Score του Evan. Πρόκειται για έναν νεαρό σχεδιαστή που θα μας απασο-λήσει πολύ στο μέλλον. Κάτι ακούγεται πως αυτό είναι και το τελευταίο τεύχος της σειράς, χωρίς αυτό να σημαίνει πως ο Evan θα σταματήσει να σχεδιάζει comics.

Site: <http://misterbagel.deviantart.com>
Contact : bagel1325@hotmail.com

Don't Panic Please...

Fanzine από μία νέα δημιουργό με το όνομα Νεφέλη (ή Nefeloumpa αν προτιμάτε). Στις 20 σελίδες του, η Νεφέλη ξετυλίγει μία ιστορία σχολικού καβγά με γιο-γιο. Fun fun fun.
Site: <http://nefeloumpa.deviantart.com>
Contact: nefeloumpa@gmail.com

Free Your Line #3

84 έγχρωμες σελίδες ασφυκτικά γεμάτες με comics από τους γνωστούς ύποπτους: Μιχάλη Διαληνά, Helm, Μάνο Αντάρα και Θάνο. Αόρατος θεματικός άξονας του τεύχους, τα όνειρα και τα ρομπότ. Αναζητήστε το!
Site: <http://www.myspace.com/freeyourline>

Oddpress magazin #3

Το περιοδικό Azodd άλλαξε όνομα, συντελεστές και διάθεση. Αρκετά comics και εικονογραφημένα διηγήματα, συνεντεύξεις και αφιερώματα, καθώς και το πάντα ευπρόσδεκτο cd με short films. Πολλά μπράβο στη Ντάρια και στον Κώστα.

Site: <http://azodd.deviantart.com/>
Contact: Azodd@hotmail.com

Spunk #2

Free press fanzine που συνεχίζει τον ανεξάρτητο δρόμο που χάραξε το τεύχος #1 πριν από κάτι μήνες. Είναι κρίμα ωστόσο να μη γράφονται πουθενά μέσα στο έντυπο τα ονόματα των συντελεστών, γιατί κάποιες από τις δουλειές που υπάρχουν εδώ είναι wow!

Contact: spunkcomics@yahoo.gr

Jin Soda. Vol1

Free press και αυτό το fanzine, με δόσεις χιούμορ που εγώ προσωπικά δεν πολύ-καταλαβαίνω. Σημασία, ωστόσο, έχει ότι και αυτό το fanzine είναι τίγκα στα comics.
Contact: eunomia22@yahoo.gr

Επίσης στο Comicdom Con Athens 07 έκαναν την εμφάνισή τους και αρκετές εκδόσεις νέων comics:

Από τις Jemma κυκλοφόρησε το Samurai Τέζα του Γιώργου Μελισσαρόπουλου και το Τεξ του Joe Kubert, από το ΚΨΜ κυκλοφόρησε το Blankets του Craig Thompson (κρίμα που ο δημιουργός του τελικά δεν κατάφερε να παρευρεθεί στο event), από τη giganto books κυκλοφόρησε το Blast Comics (ανθολογία super-heroes με πρωτότυπες δουλειές Ελλήνων, Αμερικανών και Τούρκων δημιουργών) και το Common Comics #1: Baja La Pistola του Παναγιώτη Πανταζή, από την Ψυχής Τα Λαμπυρίσματα κυκλοφόρησε ο Μύθος #2 vol.2 των Κώστα Φραγκιαδάκη και Νεκταρίου Χρυσού και το Kastar #1 του Κώστα Σταθόπουλου και Νίκου Γιαλούρη, από το Comicworld κυκλοφόρησε στα Ελληνικά το Spawn: Godslayer, από τη Χαράμδα το Giant Size Fascists #1 του Κων και τέλος από την Ένατη Διάσταση κυκλοφόρησε το Αιθίοκοτες Καρδιές #1 και η επιστροφή του Red Dot Comics με συνεργασίες από τους: Zenia, Γιώργο Τραγάκη, Χρήστο Δημητρίου και Τάσο Μαραγκό. Η ελληνική σκηνή αυξάνεται «επικίνδυνα» και αυτό μόνο καλό μπορεί να είναι.

Navigate life

©2007 VF Sportsware, Inc. www.nautica.com

NAUTICA

NAUTICA STORES:

ΚΗΦΙΣΙΑ • Ν. ΕΡΥΘΡΑΙΑ • ΜΑΡΟΥΣΙ • Ν. ΨΥΧΙΚΟ • ΣΑΛΩΒΗ • ΚΟΛΩΝΑΚΙ • ΠΑΤΡΑΤΙ • Ν. ΞΑΝΘΗ • ΜΑΡΙΝΑ ΒΛΑΔΙΣΤΕΟΥ • ΓΥΛΥΦΑΔΑ • ΠΕΙΡΑΙΑΣ • ΡΕΝΤΙΝΟ
ΓΕΛΑΤΟ ΠΟΛΙΣ • ΒΟΛΟΣ • ΑΡΑΧΟΒΑ • ΖΑΚΥΝΘΟΣ • ΗΡΑΚΛΕΙΟ • ΜΥΚΟΝΟΣ

Ο Αρκονάδα και ο Θουμπιθαρέτα μάλλον είναι στενοχωρημένοι

του Αντρέα Κίκηρα

Σκληρός ο φετινός χειμώνας στη Χώρα των Βάσκων, ακόμα σκληρότερη ενδέχεται η άνοιξη. Δεν ξανάγινε, οι δύο μεγάλες ομάδες της περιοχής, η Αθλέτικ από την πρωτεύουσα Μπιλμπάο και η Ρεάλ Σοσιεδάδ από το Σαν Σεμπασιάν να πηγαίνουν ταυτόχρονα για φούβτο από την Πριμέρα Ντιβιζιόν. Ο Απρίλιος βρήκε και τις δύο κάτω από τη διακεκαυμένη (sic) ζώνη, κι αν για την ομάδα του Μπιλμπάο υπάρχει ακόμα ελπίδα διαφυγής, στη Σοσιεδάδ φαίνεται ότι απομένει μόνο να της τραβήξουν τα σωληνάκια. Περίεργη η συγκυρία (κατά σύμπτωση - ; - ακριβώς ένα χρόνο μετά το «παύσατε πυρ» της ETA), αφού και οι δύο ομάδες αποτελούν επιφανή στελέχη της Λίγκας, η Αθλέτικ δεν έχει υποβιβαστεί ποτέ στη Segunda από την ίδρυση της Primera το 1928 (όπως μόνο η Ρεάλ και η Μπαρτσελόνα ακόμα), ενώ και η Σοσιεδάδ παίζει ανελλιπώς στην Primera από το 1967. Κι αν οι αναμνήσεις από τις τελευταίες μεγάλες δόξες (τα 4 σερί «βασκικά» πρωταθλήματα, το '81 και το '82 για τη Σοσιεδάδ και το '83 και το '84 για την Αθλέτικ) έχουν αρχίσει να ξεθωριάζουν, δεν συμβαίνει το ίδιο και με πιο πρόσφατες - πολύ - συμπληρωτικές σεζόν και για τις δύο, που τις έφεραν στη 2η θέση, το 1998 την Αθλέτικ (με Γκερέρο, Ουρθάλθ, Ετσεμπερία, Αλκάρτα, Χοσέ Μάρι κ.ά) και το 2003 τη Σοσιεδάδ (των Κοβάσεβιτς, Κάρπιν, Νιχάτ, Τσάβι Αλόνσο, Βέστερφελντ κ.ά.). Και μόνο διαβάζοντας τα παραπάνω ονόματα, βλέπει κανείς μια βασική διαφορά στη φιλοσοφία

των δύο ομάδων ή μάλλον στη φιλοσοφία της Αθλέτικ σε σχέση με οποιαδήποτε ομάδα. Μοναδικό πια φαινόμενο στο ευρωπαϊκό χάρτη, η Μπιλμπάο εξακολουθεί να επιλέγει τους παίκτες της ανάλογα με τον τόπο γέννησής τους, αυστηρά δηλαδή μόνο ντόπιους, μόνο Βάσκους. Μια ανεπίσημη «Εθνική Βασκονίας», στρατηγική που είχε ξεκινήσει ήδη από το 1912 και συνδέεται στενά με την ανάπτυξη του Βασκικού Εθνικισμού (ή Εθνοκοινοπολιτιστικού Αγώνα, όπως το παίρνει κανείς...). Η αλήθεια είναι ότι πολλά από τα μέλη του

(«νταμάρι», όπως λένε εκεί αυτό που λέμε «φυτώριο» εδώ), πλάθοντας παίκτες και στελεχώνοντας την πρώτη ομάδα αποκλειστικά με αυτούς. Κι αν η αφετηρία της cantera των Βάσκων ήταν ασφαλώς στενά τοπικιστική, στην ουσία εξυπνέτησε αφάνταστα

Μαρία Σατρούστεγκι, Αϊτόρ «Τσίκι» Μπεγκιριστιάν (από Σοσιεδάδ), Άντονι Θουμπιθαρέτα Βεβαίως-Βεβαίως και φυσικά Άντονι Γκοϊκοετσία, ο γνωστός και ως «χασάπης του Μπιλμπάο», αυτοργός ενός από τα δολοφονικότερα τάκλιν της ιστορίας που έκοψε για αρκετό

Σε ένα τόσο πολύχρωμο, πολυφυλετικό, ουσιαστικά παγκοσμιοποιημένο χωριό, όπου οι άνθρωποι μπορούν πραγματικά να μετακινηθούν από το ένα σημείο της Γης στο άλλο και να βρουν δουλειά επειδή το αξίζουν, δεν υπάρχει σπαδός που να μην ψιλοζηλεύει μια ομάδα που έχει 25 «δικά της» παιδιά να παίζουν γι' αυτήν.

PNV (Partido Nacionalista Vasco) ήταν και μέλη της Αθλέτικ, μάλιστα ένας παλιός παίκτης της, ο Χοσέ Αντόνιο Αγκίρε είχε εκλεγεί πρώτος πρόεδρος της «χώρας» το '36. Κι όλα αυτά, παρόλο που η ομάδα είχε ιδρυθεί από ένα μίγμα αγγλοθρεμμένων Βάσκων φοιτητών και Άγγλων εργατών (εξ ου και «Αθλέτικ») στα ορυχεία και το λιμάνι του Μπιλμπάο το 1898. Εκ των πραγμάτων η Μπιλμπάο (όπως και η Σοσιεδάδ) ήταν από τις πρώτες ομάδες που εφάρμοσαν την πολιτική της cantera

μέσα στα χρόνια και την υπόλοιπη χώρα, φέρνοντας μια σειρά από μεγάλα στελέχη σε Μπαρτσελόνα, Ρεάλ και Αθλέτικο Μαδρίτης, αλλά και στην Εθνική Ισπανίας, από τον θρυλικό αρχισκόπερ Πιτσιτσι της Μπιλμπάο στα 20's, μέχρι τον επίσης σπουδαίο, για χρόνια τερματοφύλακα της Εθνικής Λουίς Αρκονάδα, σημαία της Σοσιεδάδ επί 15ετία ('70s-'80s). Είναι κι αυτά τα Βασκικά ονόματα, τα βγαλμένα από μία απροσδιόριστην προέλευσης γλώσσα, που δεν σ' αφίνουν να τα ξεχάσεις: Χεσούς

καιρό τη μπάλα στο νεαρό τότε Ντιέγκο Μαραντόνα. Η Σοσιεδάδ κράτησε την αυστηρή cantera μέχρι το 1989, όταν και βλέποντας την πτώση της μεγάλης της ομάδας είπε να εμπιστευτεί τους αλλότριους για να επιβιώσει. Στο ίδιο πλαίσιο, έβαλε και διαφήμιση στη φανέλα της, «παρεκτροπές» στις οποίες η Μπιλμπάο ακόμη «αντιστέκεται». Η Σοσιεδάδ επιβίωσε γενικά κάπως άχρωμα μέχρι σήμερα (με την εξαίρεση του 2003). Γιατί δεν είναι ό,τι πιο ευχάριστο για τους

οπαδούς μιας πρώην πρωταθλήτριας να τερματίζει τις υπόλοιπες 6 από τις 7 τελευταίες σεζόν μεταξύ 13ης και 16ης θέσης... Όμως φέτος η κατάσταση είναι δραματική, αποτέλεσμα των συσσωρευμένων χρεών (πάνω από 30 εκ. €) από τα ανοίγματα των προηγούμενων ετών και τη φυγή όλων (πλην του 34χρονου πια Σέρβου στράικερ Ντάρκο Κοβάσεβιτς) των λαμπερών παικτών των τελευταίων χρόνων. Η ομάδα είναι κολλημένη στην 20η (τελευταία) θέση, γιατί πολύ απλά το επίπεδό της δεν είναι πια ικανοποιητικό για ένα πρωτάθλημα τόσο απαιτητικό. Έχει μάλιστα συμβεί συχνά τα τελευταία χρόνια στην Ισπανία, ομάδες να διακρίνονται πολύ για μία-δυο χρονιές και στη συνέχεια να φουντάρουν (βλέπε Μαγιόρκα, Θέλιτα, Βιγιαρεάλ και Ρεάλ Μπέτις), ακριβώς επειδή οι (ιστορικές, οικονομικές, άρα και αγωνιστικές) προδιαγραφές τους δεν τους επιτρέπουν να μεγαλοπνούνται για πολύ σε ένα τόσο ανταγωνιστικό κλίμα. Για τη Σοσιεδάδ το πράγμα φαινόταν να πηγαίνει προς τα εκεί από πέρυσι, όμως μια ακόμη γνωστή παλιά δόξα της ομάδας, ο Χοσέ Μαρία Μπακέρο, στο ξεκίνημά του ως κόουτς την οδήγησε σε έναν ανέλπιστα καλό δεύτερο γύρο. Φέτος όμως η αποδυνάμωση συνεχίστηκε, τα αποτελέσματα ήταν τραγικά από την αρχή και ήταν φυσικό ο Μπακέρο να φύγει και να δώσει τη θέση του στον Μιγκέλ Άνχελ Λοτίνα, έναν προπονητή που στο παρελθόν είχε ωφεληθεί από την ενδοβασκική αλληλεγγύη. Ήταν την τελευταία αγωνιστική της σεζόν 2000-2001, όταν ως προπονητής της Οσασούνα, της 3ης βασκικής ομάδας (και λιγότερο δημοφιλούς και ένδοξης, από την Παμπλόνα) εναντίον της Σοσιεδάδ, είδε τους οπαδούς της δεύτερης να ζητούν από τους παίκτες τους να χάσουν, προκειμένου η Οσασούνα να σωθεί και αντ' αυτής να υποβιβαστεί η «ισπανική» Ρεάλ Οβιέδο,

football is life./41

όπως και έγινε. Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς, ότι αν και ως γείτονες θα έπρεπε να έχουν μεταξύ τους πρόβλημα, στην πραγματικότητα οι μεγάλοι αντίπαλοι είναι όλοι οι υπόλοιποι Ισπανοί. Πάντως ακόμη κι αν η (μόνη σχετικά ευμερούσα) Οσασούνα επιστρέψει το δώρο στη Σοσιεδάδ φέτος (στην Παμπλόνα, 3 αγωνιστικές πριν το τέλος), φαίνεται απίθανο εκείνη να γλιτώσει. Είναι κι αυτά τα άτιμα τα κουλουάρ του στίβου στο γήπεδο «Ανοέτα» του Σαν Σεμπασιάν που κάνουν ακόμα πιο δύσκολη την κατάσταση... Από την άλλη, το «Σαν Μαμές» του Μπιλμπάο παραμένει ένα κλασικό ποδοσφαιρικό καμίνι, κάτι που μπορεί να σώσει την Αθλέτικ στο τέλος. Η «κολλημένη» αυτή ομάδα, σε αντίθεση με την υπερχρωμένη συντονίτισσά της αποτελεί παράδειγμα υγιούς διαχείρισης, ακριβώς εξαιτίας του κολληματός της. Ανατρέφοντας και μεγαλώνοντας παίκτες μέσ' από τα σπλάχνα της, η Αθλέτικ δεν χρειάζεται ποτέ να δαπανά μεγάλα ποσά για μεταγραφές, αντίθετα καρπωνόταν το αντίτιμο της μετακίνησης των τέκνων της προς την ενδοχώρα. Όμως με τον καιρό η Πριμέρα Ντιβιζιόν γιγαντώθηκε, φτάνοντας στο σημείο σήμερα να αποτελέσει το ακριβότερο πρωτάθλημα στον

κόσμο (μαζί με την Πρέμιερσιπ της Αγγλίας), με διαφορά από τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές λίγκες. Πόσο να αντέξει λοιπόν η «ρομαντική» cantera απέναντι σε γαλιζιακούς ή μη, σίγουρα πάντως πλούσιους αντιπάλους που έχουν τη δυνατότητα να ψωνίζουν σχεδόν ό,τι τους γυαλίζει από όλων τον υπόλοιπο κόσμο; Ιδιαίτερα μάλιστα από τη στιγμή που είναι σπάνιο πια να αποτελεί όνειρο ζωής για έναν Βάσκο παίκτη να τη βγάλει μόνιμα στην Αθλέτικ. Το παράδειγμα του Χουλιέν Γκερέρο, της τελευταίας «σημαίας» της ομάδας αποτελεί μεγάλη εξαίρεση, αφού στις αρχές των '90s ήταν το «χρυσό παιδί» που ορέγονταν όλοι οι υπόλοιποι, όμως αυτός υπέγραψε ένα ασύλληπτο για τα σημερινά δεδομένα 10χρονο συμβόλαιο πίστης με την Αθλέτικ, το οποίο και τήρησε μέχρι τέλους. Φυσικά σαν παίκτης έμεινε πολύ μακριά απ' όσα στην αρχή φαινόταν πως θα μπορούσε να κάνει στο γήπεδο. Η άτεγκτη γραμμή της ομάδας πάντως δεν φαίνεται να σπάει. Εδώ είχε θεωρηθεί ιστορικό γεγονός και προκάλεσε μεγάλες διχογνωμίες η απόκτηση το 1996 του Μπιξέν Λιζαραζού, του σπουδαίου Γάλλου αριστερού μπακ, γεννημένου στο γαλιτικό κομμάτι της Χώρας των Βάσκων. Σίγουρα η περιπέτεια έμεινε αξέχαστη στο

Λιζαραζού, ο οποίος έπαιξε 16 παιχνίδια εκεί πριν μετακομίσει στη Μπάγερν Μονάχου, αφού προέκυψε το κυνήγι της ETA, που του ζητούσε - απειλητικά - ποσοστό από το συμβόλαιό του ως «επαναστατικό φόρο». Σήμερα, πλην του 30άρη διεθνή εξτρέμ Χοσέμπα Ετσεμπερία δεν υπάρχει κάποιο ιδιαίτερα «βαρύ» όνομα στην ομάδα. Η απόφαση είναι πάντως (προς το παρόν) ειλημμένη και δεν φαίνεται να αλλιάζει με τίποτα: η Αθλέτικ θα προχωρήσει με την ίδια «ξεροκεφαλιά», κοιτώντας πρώτα και κύρια από πού κρατά η σκούφια του καθενός επισκέπτη του «νταμαριού». Στα όρια του εξοργιστικού η συγκεκριμένη λογική για οποιονδήποτε χώρο, στο ποδόσφαιρο όμως είναι κάπως αλλιώδης. Κι αυτό γιατί σε ένα τόσο πολύχρωμο, πολυφυλετικό, ουσιαστικά παγκοσμιοποιημένο χωριό, όπου οι άνθρωποι μπορούν πραγματικά να μετακινηθούν από το ένα σημείο της Γης στο άλλο και να βρουν δουλειά επειδή το αξίζουν, δεν υπάρχει σπαδός που να μην ψιλοζηλεύει μια ομάδα που έχει 25 «δικά της» παιδιά να παίζουν γι' αυτήν. Η αφετηρία για μια τέτοια πρακτική είναι βέβαια υπό συζήτηση, αφού σίγουρα και αναπόφευκτα διαφέρει πολύ από τη (μη) λογική της «ομάδας της γειτονιάς»...

1

2

3

4

Il Doppio Trattoria Italiana

Α. Μεταξά 30, Πλ. Εξαρχείων, Τ: 210 3304 333

«Κάθε μέρα, όλη μέρα, γεύση από Ιταλία». Μια αυθεντική πρόταση, με παραδοσιακές γεύσεις από την Ιταλία σε λογικές τιμές. Μεγάλη ποικιλία ορεκτικών, χορταστικές ολόφρεσκες σαλάτες, σπιτικά ζυμαρικά, κρέατα και θαλασσινά που μαγειρεύονται μόλις τα παραγγείλετε. Κρασί σε καράφα, όπως αρμόζει σε μια ταβέρνα, αλλά και μεγάλη ποικιλία ελληνικών και ιταλικών ετικετών. Από τη 13.00 έως τις 02.00.

Ο Σκούφιας

Λόντου 4, Τ: 210 3828 206

Με έμφαση στο ποτό και στη δυναμική της ζεστής ατμόσφαιρας, ο Σκούφιας έρχεται να ταράξει τα νερά του συνηθισμένου. Ένας χώρος που συνδυάζει το μπαρ μετά του ωφελίμου... δηλαδή του φαγητού. Ωραία πιάτα συνοδεύονται με ποικιλία από κρασιά και ένα μπαρ να σε κρατά μέχρι τις πρωινές ώρες.

Salero tapas bar

Βαλτετσίου 51, Τ: 210 3813 358

Ισπανικές γεύσεις και όχι μόνο, μυρωδιές από όλο τον κόσμο κατακλύζουν μια μονοκατοικία του '50, επί της Βαλτετσίου, δίνοντάς μας την ευκαιρία να «ταξιδέψουμε». Ποικιλία από tapas, πιάτα ημέρας, φανταστικά κοκτέιλ σε originally chic ατμόσφαιρα που σε κερδίζει από την πρώτη στιγμή. Από το πρωί με καφέ, σάντουιτς και φαγητό έως το βράδυ.

Γιάντες

Βαλτετσίου 44, Τ: 210 3301 369

Εδώ και 7 χρόνια το Γιάντες έχει κερδίσει για πολλούς λόγους την καλή του φήμη. Σε minimal και παράλληλα ζεστή ατμόσφαιρα, με μεγάλη αυλή να προσφέρεται χειμώνα-καλοκαίρι (κάτι που σίγουρα όλοι οι Αθηναίοι έχουν ανάγκη). Ιδιαίτερα πιάτα ελληνικής κουζίνας με βιολογικά προϊόντα και δόσεις φαντασίας. Ανοιχτά από τη 13.00 έως τις 02.00

Εξάρχεια Food goes art!

Vero Gelato Italiano

Θεμιστοκλέους 72, Τ: 210 3301 233

Ιταλικά παγωτά, που για όσους γνωρίζουν είναι τα καλύτερα που υπάρχουν, ομορφαίνουν την ηλιετία Εξαρχείων από τη βιτρίνα του Vero Gelato Italiano. Γνήσια gelati με πολλές γεύσεις σοκολάτας, toronto, rustico, choco banana, nutela, chococoookies... από stracciatella έως tiramisu και από γιαούρτι με αγριοκέρασο έως mocha cafe... Γεύσεις που μας δροσίζουν και μας μένουν αξέχαστες!

5

WE LOVE SMEG PRIME TIMERS CONTEST

Τα αγαπημένα σας καταστήματα Prime Timers σας καλωσφρίζουν στον κόσμο τους με καινούργιες προτάσεις, αλλά και με πολλές εκπλήξεις και διαγωνισμούς για την περίοδο Spring-Summer 2007. Τώρα μπορείτε εκτός από τη ντουλάπα σας να ντύσετε και την κουζίνα σας, αφού με αγορές από όλα τα καταστήματα Prime Timers μπορείτε και εσείς να λάβετε μέρος στον πιο in διαγωνισμό και να κερδίσετε μία από τις αγαπημένες σας συσκευές Smeg 50's. Exclusive συσκευές για exclusive people!!

pot pourri./44

ADIDAS RESPECT M.E.

Η βασίλισσα της Hip-Hop Missy Elliott και η Adidas συνεργάζονται για πολλοστή φορά και το αποτέλεσμα είναι και πάλι εντυπωσιακό. Η κολεξιόν Respect M.E. Άνοιξη/Καλοκαίρι 2007 φέρνει στο προσκήνιο της ελίτ αθλητικής μόδας αυτό ακριβώς που ονειρεύεται να φορέσει ένα κορίτσι τα πρωινά, όταν κυκλοφορεί με παιχνιδιάρικο στυλ και ζωντάνια και τα βράδια, όταν η διάθεση από ανέμελη γίνεται ζωντανή και sexy. Το καλοκαίρι η Missy μάς ταξιδεύει σε urban κρουαζιέρες και δίνει ένα hot ναυτικό look στις εμφανίσεις μας μέσα στις πόλεις με τη Rhythm Collection. Η Bass Line Κολεξιόν προκαλεί όλα τα βλέμματα πάνω μας, χάρη στις sexy & cute γραμμές που ζωντανεύουν τις κινήσεις μας με τα pop ζωντανά χρώματα, όπως είναι το τερκούάζ και το καυτό ροζ.

ATHENS VIDEO ART FESTIVAL 07

Το Athens Video Art Festival είναι ένα διεθνές φεστιβάλ οπτικο-ακουστικών τεχνών αφιερωμένο στον ψηφιακό πολιτισμό και τις νέες τεχνολογίες, που απευθύνεται σε όλους τους λάτρεις της κινούμενης εικόνας και το φεστιβάλ που εκπροσωπεί την Video Art στην Ελλάδα.

Εκτός από τις τελευταίες εξελίξεις στο χώρο της video art, στο Athens Video Art Festival θα συμπεριληφθούν video installations, live art performances με την συμμετοχή του κοινού, καθώς και εντυπωσιακές κατασκευές.

Ταυτόχρονα θα πραγματοποιηθούν εκτενή αφιερώματα σε μερικά από τα σημαντικότερα διεθνή φεστιβάλ (όπως InVideo, Animadrid, Loop Festival, Con Can, Anima, File και VAIA), που δίνουν το παρών με προβολή αποκλειστικού υλικού και επίσημους προσκεκλημένους. Μετά το τέλος των προβολών θα ακολουθήσει μουσικό event με συνοδεία πρωτότυπου οπτικο-ακουστικού υλικού. Αναφέρουμε ενδεικτικά πως στο Athens Video Art Festival 07 θα συμμετέχουν καλλιτέχνες όπως: K.Βήτα, Νικήτας Κλίντ (Ρόδες), Elica, Χρωλήτο, Naono & Melorman, Γιάννης Νάστας (XAXAKES), The Boy κ.ά.

«Τεχνόπολις» του Δήμου Αθηναίων, Πειραιώς 100, Γκάζι
27, 28 & 29 Απριλίου
www.athensvideoartfestival.gr
info@athensvideoartfestival.gr

FAB LIQUID & SONIC PLAYGROUND PRESENT

Οι Jackie Breaks, οι Absent Mindeed και οι Delightful στο An Club στις 26 Απριλίου. Ο Ted Sorvino, πρώην μέλος των Pillow και των Versace Widow, επιστρέφει με το δυναμικό του στυλ ερμηνείας και το νέο του γκρουπ με βάση το Λονδίνο, τους Jackie Breaks. Το πενταμελές συγκρότημα, αυτή τη στιγμή, ηχογραφεί το πρώτο του άλμπουμ στα στούντιο Fab Liquid, στην Αθήνα. Αυτό το ραντεβού στην Αθήνα έρχεται αμέσως μετά από μία εμφάνιση που σπάει ταμεία και ρεκόρ στο Barfly στο Camden, όπου γρήγορα γίνονται τα αγαπημένα παιδιά της indie σκηνής. Πρέπει να τους αποθαύσετε τώρα που μπορείτε, πριν γίνουν ανάρπαστοι!

An Club, Σολωμού 17-19, Εξάρχεια
26 Απριλίου
Είσοδος: 12€
www.jackiebreaks.co.uk
www.myspace.com/absentmindeed

Ο Gruff Rhys των Super Furry Animals, ένας από τους σημαντικότερους ανεξάρτητους καλλιτέχνες της τελευταίας δεκαετίας, θα βρεθεί στο An Club στις 3 Μαΐου για μία και μοναδική εμφάνιση με σκοπό να μας μεταφέρει τη μαγική ατμόσφαιρα της 2ης προσωπικής του δουλειάς, με τον τίτλο "Candylicon". Τη συναυλία θα ανοίξουν ο Palindrome και οι My Wet Calvin.

An Club, Σολωμού 17-19, Εξάρχεια
3 Μαΐου
Είσοδος: 20€

COMICS ON ILLUSTRATION

Comics, Illustration, 3D Animation προβολές, σε μία ομαδική έκθεση στον εκθεσιακό χώρο του Switch On στο κέντρο της Αθήνας στην Πλατεία Κλαυθμώνων. Παλιοί και νέοι δημιουργοί παρουσιάζουν τη δουλειά τους, μέσα από μια καλειδοσκοπική αναπαράσταση της σκηνής των Ελληνικών comics και αναπτύσσουν ένα διάλογο πάνω στις διαφορετικές επιρροές, τεχνολογίες, προσεγγίσεις, αλλά και πάνω στο βαθύτερο νόημα της τέχνης αυτής. Το μεγαλύτερο μέρος των έργων που θα παρουσιαστούν είναι πρωτότυπες δημιουργίες. Έτσι το κοινό που παρακολουθεί και αγαπάει τα comics θα έχει τη δυνατότητα να αποκτήσει πρωτότυπα συλλεκτικά έργα, καθώς και πολύ καλές ανατυπώσεις από τους αγαπημένους του σχεδιαστές.

Switch On
Σκουλενίου 2, 105 61 Πλ. Κλαυθμώνων, 210 3314330-1
e-mail: info@switchbar.gr
Διάρκεια έκθεσης: 29 Μαρτίου - 20 Μαΐου
Ώρες λειτουργίας: Δευτέρα - Κυριακή 16.00 - 24.00

COCA-COLA SOUNDWAVE

Το πρόγραμμα Coca-Cola Soundwave διεξάγεται πανευρωπαϊκά και από το Μάρτιο του 2007 και στην Ελλάδα, με στόχο να δώσει σε μέχρι στιγμής ανερχόμενα συγκροτήματα και δημιουργούς (ηλικίας 16-35 ετών) την ευκαιρία να ακουστούν πανευρωπαϊκά και να παίξουν ζωντανά μπροστά στο κοινό τους. Μέχρι στιγμής συμμετέχουν στο πρόγραμμα 12 χώρες, όπως Αγγλία, Γαλλία, Ιταλία, Βέλγιο, Γερμανία κ.ά. Συγκροτήματα όλων των μουσικών ρευμάτων έχουν ανεβάσει τα τραγούδια τους στο site www.coca-cola.com/music, το οποίο

δέχεται καθημερινά χιλιάδες επισκέπτες από όλη την Ευρώπη. Το Coca-Cola Soundwave είναι σήμερα το μεγαλύτερο κίνημα πρωτότυπης μουσικής παραγωγής μέσα από πρόγραμμα κάποιου προϊόντος. Μέσα από το www.coca-cola.com/music, το ευρύ κοινό θα μπορεί να ακούει και να βαθμολογεί τα τραγούδια των νέων δημιουργών, χρησιμοποιώντας το music player της Coca-Cola. Παράλληλα, κάθε 15 μέρες, η κριτική επιτροπή θα δημιουργεί ένα podcast με τα τραγούδια που αυτή θεωρεί καλύτερα και θα τα σχολιάζει. Τα πιο δημοφιλή συγκροτήματα θα έχουν την ευκαιρία να παίξουν ζωντανά μαζί με γνωστά ελληνικά και ξένα γκρουπ, συμμετέχοντας σε συναυλίες με το Coca-Cola Soundwave στις μεγαλύτερες πόλεις της Ελλάδας (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα), αλλά και στην Ευρώπη.

Η ONITSUKA TIGER ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΜΗΚΟΥΣ 1.5M!

Το γιγαντιαίο παπούτσι είναι φτιαγμένο από μοναδικές μινιατούρες ιαπωνικής κουλτούρας, όπως sushi, origami, χαρακτηριστικά ιαπωνικά κουκλάκια από βινύλιο, Lucky Cat, noodles και chopsticks. Επτά παρεμφερή ακρυλικά παπούτσια, συσχετισμένα και αυτά με την ιαπωνική κουλτούρα, έχουν κατασκευαστεί και κάνουν το γύρο του κόσμου. Ένα από αυτά έκανε την εμφάνισή του στην Ελλάδα, σε εκδήλωση που διοργάνωσε η Onitsuka Tiger στο κατάστημα Fena Fresh στις 31 Μαρτίου 2007 στη Θεσσαλονίκη.

Obi

Σε απόλυτα ζεστό κλίμα το Obi ξεκινά από το πρωί με την κουζίνα να προτείνει βιολογικές λιχουδιές (και όχι μόνο) και συνεχίζει τα βράδια με mobility nights. Πολλές επικέτες κρασιών, ποικιλία ποτών και βραδιές γεμάτες μουσική, επιλεγμένες από διαφορετικό dj κάθε μέρα. Delivery hours γι' αυτούς που θέλουν φαγητό για το σπίτι ή το γραφείο 12.00 - 20.00.

Σκουλενίου 2, Πλ. Αγ. Θεοδώρων, Τ: 210 3210 512

Ο θάνατος του Ναπολέοντα (Φίνηεϋ)

της Σώτης Τριανταφύλλου

Εκείνη την εποχή ο Ναπολέων ήταν ο πιο δημοφιλής άνθρωπος στην Ευρώπη. Ο λαός τον αγαπούσε και τον θαύμαζε. Ο θάνατός του έγινε ένα γεγονός που συγκλόνισε ολόκληρο τον κόσμο.

Φτάσαμε στο Ταλλχαχάσση δυο μέρες αργότερα: ο Καζανόβα οδηγούσε σαν τον πατέρα μου, με 55 μίλια την ώρα, σταθερά. «Βρε, παιδάκι μου,» γκρίνιαζα κάθε τόσο, «πάτα το λιγάκι, στον αυτοκινητόδρομο είμαστε, που να με πάρει!» Αλλά ο Καζανόβα είχε χεστεί απ’ το φόβο του με την υπόθεση Ναπ κι είχε αποφασίσει να μην παραβιάσει το νόμο ούτε κατά πέντε μίλια την ώρα. Μόλις είδα το κτίριο της φυλακής, στο 2737 της Σέντερβιου Ντράιβ – υπερβολικά ωραίο όνομα για δρόμο με φυλακή - θυμήθηκα τις παρακάτω φυλακές, όπου με σέρνανε μικρή για να δούμε το θεió μου, τον αρχικομμουνιστή: Αιγίνης, Αβέρωφ, Κερκύρας. Τις Κυριακές που είχε επισκεπτήριο, όταν οι άλλοι πηγαίνανε εκδρομές, εμείς πηγαίναμε στις φυλακές. «Δεν έχεις ξαναδεί φυλακή, ε;» κάχασε ο Καζανόβα. «Βουλωμένο γράμμα διαβάξεις,» απάντησα. Ρωτήσαμε πότε έχει επισκεπτήριο, υπογράψαμε μια αίτηση (δυο αιτήσεις) κι έπειτα έπρεπε να σκοτώσουμε δυο μέρες στο Ταλλχαχάσση, ώσπου να δούμε τον Ναπ. Τι κάνει ένας άνθρωπος στο Ταλλχαχάσση; Απάντηση: κωλοβαράει. Παραλίες δεν υπάρχουν για να χαζέψει τον Κόληπο – το Ταλλχαχάσση απέχει είκοσι μίλια από τη θάλασσα - ή να παίξει με τα κύματα (το τελευταίο πράγμα που ήθελα ήταν *να παίξω με τα κύματα*)· το μόνο που όντως υπάρχει είναι μονόλιθες και δεντροφυτεμένοι δρόμοι, τόσο δεντροφυτεμένοι που δεν βλέπεις τα οδόσημα. Οι πινακίδες της τροχαίας είναι κρυμμένες πίσω από πυκνά φυλλώματα. Ο Καζανόβα πανικοβλήθηκε: «θα κάνουμε καμιά παράβαση!» Κι εγώ πανικοβλήθηκα: Πώς θα περάσω δυο μέρες με τον Καζανόβα; Πέρασα δυο μέρες με τον Καζανόβα. Έμπα πως είχε εφτά αδέρφια και πως ο Κάρλος πουλούσε κρακ, αν και όχι στο Κανάρζι, πιο πέρα, στο Μπέντφορντ-Στάι. «Σιγά το νέο,» σκέφτηκα. «θα πεθάνω από έκπληξη.» Το Ταλλχαχάσση άρεσε πολύ στον Καζανόβα: αθλητικοί τύποι έκαναν τζόγκινγκ κάτω απ’ τα θεόρατα δέντρα κι όλη τα σπίτια είχαν πρασιές και γήπεδα του γκολφ. Τα γήπεδα του γκολφ τον εντυπωσίασαν· τα χτίρια ante bellum τού φάνηκαν «πολύ κουήλ», είπε. «Σα ναοί, σαν τεμένη, να πούμε!» Έτσι, όταν βρεθήκαμε να περιμένουμε στην ουρά των επισκεπτών στη Σέντερβιου Ντράιβ, έμοιαζε συντετριμμένος. Η διαφορά ανάμεσα στις επαύλεις και τη φυλακή ήταν αβάσταχτη. «Πάει ο Ναπ,» είπε. «Ξίχνα τον. Πάει. Πάει.»

Όταν μας είδε ο Ναπ, δεν πίστευε στα μάτια του. «Μου είπαν ότι έχω επισκέπτες, αλλά νόμιζα πως μου κάνανε πλάκα,» είπε. Κι έπειτα έβαλε τα κλάματα. Μας ρώτησε για τη μάνα του και το μωρό, αλλά δεν είχαμε ιδέα τι έκανε η μάνα του και το μωρό. Του είχαν ορίσει δικηγόρο, «ένα καλό παιδί, έναν αδερφό», είπε. «Τι

αδερφό;» ρώτησα καχύποπτα. «Μαύρο, ντε, αδερφό.» Ζήτω που καήκαμε, σκέφτηκα κι ένιωσα το κεφάλι μου βαρύ δέκα οκάδες. Ο Ναπ μάς εξήγησε πώς έγινε το κακό, πώς του ‘ρθε να κλέψει αυτοκίνητο, πώς μέσα στη θολούρα ο άνθρωπος τέζαρε. «Έκανα μεγάλη παπαριά,» κατέληξε. Ο Καζανόβα μού έριχνε λοξές ματιές που σήμαιναν ότι ο Ναπ δεν συνειδητοποιούσε τι τον περίμενε. «Πότε θα γίνει η δίκη;» ρώτησα· ο χρόνος μάς πίεζε. Το επισκεπτήριο διαρκούσε είκοσι λεπτά. «Δεν ξέρουν. Προηγούνται άλλοι διακόσιοι πενήντα. Είμαστε έξι χιλιάδες εδώ μέσα,» είπε. Μιλούσαμε από το τηλέφωνο μ’ ένα αλεξίσφαιρο τζάμι ανάμεσα. «Όσοι και στο σχολείο», σκέφτηκα. «θα έρθουμε μάρτυρες,» είπα. «Μια Ελληνίδα γειτόνισσα κι ένας άνεργος Πορτορικάνος! Παιδιά, ευχαριστώ που κουβαληθήκατε δυο μέρες δρόμο, αλλά δεν κάνετε για μάρτυρες. Θα με στείлите ισόβια!» είπε ο Ναπ και γέλασε. (Μαύρο γέλιο). Κάτι να ξεστομίσω, αλλά εκείνος συνέχισε, βάζοντας το χέρι πάνω στο τζάμι: «Έτσι και σκάσεις μύτη στη δίκη και λες συνέχεια ‘που να πάρει’ και σου ‘ρθουν εκείνες οι ιδέες ότι δήθεν εμείς οι Μαύροι καταπιεζόμαστε, θα γελάσει ο κάθε πικραμένος. Θα μας κράζουνε, ρε.» Ο Ναπ γελούσε κι ο Καζανόβα ανησυχούσε μήπως του έχει στρίψει. Ξανασκέφτηκα το Ξεκούρδιστο Πορτοκάλη.

Βγαίνοντας από τη φυλακή, ο Καζανόβα μού είπε: «Ο Ναπ είναι χαζός.» Αυτό ξαναπέστο, σκέφτηκα. Αλλά, δεν είναι λόγος να μπει στο γκριλ και να σταθεί τσιφ στην Αιωνιότητα. Στη διαδρομή για τη Νέα Υόρκη, ο Καζανόβα κοιμόταν: κάθε τόσο άνοιγε τα μάτια και ρωτούσε «Φτάσαμε;» ώσπου, κάποτε, φτάσαμε. Έπειτα, πέρασαν τρεις-τέσσερις μήνες, έγραψα ένα μεγάλο γράμμα στον Ναπ στη φυλακή, μου απάντησε μ’ ένα σύντομο, η δίκη δεν είχε οριστεί ακόμα. «Οι δίκες για φόνο πρώτου βαθμού αργούν,» έγραφε. «Μα, που να με πάρει, *δεν έχει αποδειχθεί πως είναι πρώτου βαθμού!* Δεν είχες πρόθεση να τον σκοτώσεις! Δεν το είχες σχεδιάσει που να με πάρει! Το αυτοκίνητο ήθελες να βουτήξεις! Δεν ήσουν οπλισμένος! *Εκείνος* ήταν οπλισμένος!» Βρισκόμουν σε έξαλλη κατάσταση και σκεφτόμουν σοβαρά να πάρω μεταγραφή για τη Νομική. Ο κύριος Μπρεντάνο είπε: «Αν εμένα μου την πέφτανε να μου πάρουνε το αυτοκίνητο, θα το έδινα! Και θα με πλήρωνε η ασφάλεια! Τι ήθελε αυτός ο χριστιανός κι έβγαλε περίστροφο;» «Στη Φλόριντα φοριέται πολύ το περίστροφο,» είπε η κυρία Φιόνα. Συμφώνησα κι εγώ. Απ’ τα νεύρα μου καταβρόχθιζα πίτσες.

Η δίκη έγινε τον Αύγουστο του ‘83, τις μέρες που η εθνική ομάδα Νέων του μπάσκετ έπαιζε εναντίον της Ιταλίας στη Μαγιόρκα. Ο Καζανόβα ισχυριζόταν πως το ότι ο Ναπ δεν θα μπορούσε να

παρακολουθήσει τον αγώνα στην τηλεόραση θα του προκαλούσε μεγάλο ψυχικό πόνο. Ο αγώνας έληξε με νίκη της αμερικανικής ομάδας 88-75, και η δίκη με ήττα του Ναπ. Απ’ ό,τι μάθαμε απ’ τις εφημερίδες – πήγα στο Μανχάτταν κι αγόρασα εφημερίδες της Φλόριντα, τη *Miami Herald*, κάτι τέτοιες κωλοφυλλιάδες – ο Ναπ δήλωσε ότι πάντα ήθελε να γίνει μπασκετμπολίστας, αλλά ότι τελικά είχε γίνει πωλητής χοτ-ντογκς και ότι παρότι σκόπευε να τελειώσει το σχολείο, ο λυκειάρχης τον είχε βάλει στο μάτι και του έκανε τη ζωή μαρτύριο. Στο μπτρώο του υπήρχαν τρεις συλλήψεις, άλλες τρεις παραβάσεις του ορίου ταχύτητας με άγνωστο όχημα, ενώ εκκρεμούσε η αγωγή κάποιας κυρίας Γουίδερσπουν που είχε δηλητηριαστεί, *πιθανώς*, από χοτ-ντογκ. Στη δίκη αναφέρθηκε ότι η μητέρα του *συζούσε* με τον πατέρα του δεύτερου παιδιού της, ενώ είχε χάσει τα ίχνη του πατέρα του Ναπ. «Διαλυμένη οικογένεια, *δυσλειτουργική οικογένεια!*», αποφάνθηκε ο δημόσιος κατήγορος. «Πηγή όλων των δεινών.» Στη συνέχεια, ο κατήγορος εξήρε την προσωπικότητα του θύματος, το γεγονός ότι ήταν μέλος του Ροταριανού Ομίλου, γραμματέας της τοπικής Ένωσης Οηλοφορίας, διαπρεπής δικαστικός υπάλληλος, εθελοντής πυροσβέστης και συν-οργανωτής των καλλιστηείων «Βασίλισσα της Μανόλιας». Όσο για τον συνήγορο του Ναπ, στην αγόρευσή του τόνισε ότι ο Ναπολέων ήταν καλό παιδί και μάλιστα κάλεσε τον Καζανόβα κι εμένα να το βεβαιώσουμε. Πήγαμε για μια μέρα στη δίκη και είπαμε «είναι καλό παιδί, δεν είχε βλάψει κανέναν μέχρι το ‘θλιβερό επεισόδιό’, δεν έκανε χρήση ναρκωτικών, πέρα από ένα-δυο γεμιστά....» Η λέξη «γεμιστά», που ξεστόμισε ο Καζανόβα, χτύπησε άσχημα καθώς έδειξε ανεπίτρεπτη εξοικείωση με απαγορευμένες ουσίες· ακούστηκαν μερικά επιφωνήματα στα οποία ήθελα ν’ απαντήσω “Fuck off, motherfuckers”, αλλά, βέβαια, παρίστανε το κορίτσι καλής οικογένειας, ενώ ο συνήγορος τόνιζε ότι στη Νέα Υόρκη οι νόμοι περί χρήσεως μαρικουάνας δεν είναι ίδιοι μ’ εκείνους της Φλόριντα. Μου ερχόταν να ουρλιαξώ. Όχι, στην πραγματικότητα, μου ερχόταν να βάλω βόμβα στην αίθουσα.

Η μάνα του Ναπ καθόταν στα πίσω έδρανα κι έκλαιγε μέσα σ’ ένα μαντίλι· ο πατριός του την έπιανε κάπου-κάπου από τον ώμο ή της έσφιγγε το μπράτσο· κι ο Καζανόβα, όταν είπε «γεμιστά» δάγκωσε το χείλι του κι έκλεισε τα μάτια. «Πάει, αυτό ήταν. Την κάναμε τη γκάφα.» Αλλά, δεν ήταν αυτό που έστειλε τον Ναπ στην ηλεκτρική καρέκλα. Τον έστειλε ένας δικαστής ονόματι Τ. Τζ. Κούπερ, για χάρη του οποίου θα μπορούσα να προσχωρήσω σε τρομοκρατική οργάνωση – ντρέπομαι που το λέω και την ίδια στιγμή δεν ντρέπομαι – καθώς κι ένα σώμα ενόρκων που χασμουριούνταν, ενώ, όταν δεν χασμουριούνταν, έσιαχναν τα καπέλα τους – οι κυρίες – και τα γιλέκα τους – οι κύριοι. Ό,τι κι αν έκαναν, είχε ελάχιστη σημασία: στην πολιτεία της Φλόριντα οι ένορκοι έχουν συμβουλευτικό ρόλο· ο δικαστής κάνει κουμάντο, δηλαδή, ό,τι του καννίσει. Αν έχει ξυπνήσει στραβά το πρωί σε στέλνει στην Καρέκλα, αν έχει πει την πορτοκαλιάδα του κι έχει κάνει τους κοιλιακούς του, τη γλιτώνεις. Ο κύριος Κούπερ, που για να τον λένε Κούπερ οι πρόγονοί του έφτιαχναν βαρέλια στο Φαρ Γουέστ, αποφάσισε πως ο Ναπολέων Φίνηεϋ είναι δημόσιος κίνδυνος και του αξίζει να πεθάνει. Ο δικαστής τόνισε ότι από το 1980 οι κρατούμενοι στην πολιτεία της Φλόριντα έχουν διπλοσαστεί, πράγμα που αποδείκνυε την ανησυχητική αύξηση της εγκληματικότητας, όπως και την συνέπεια, τον επαγγελματισμό και την επιμέλεια των αστυνομικών αρχών. Ο Ναπ δεν διακρινόταν

ποτέ για την ευφράδειά του, αλλά λίγο πριν από την ετυμηγορία, είπε «Είμαι αρκετά μεγάλος για να πεθάνω στην καρέκλα, αλλά όχι για να πίνω μπίρα,» φράση που ελάχιστοι κατάλαβαν. Έπειτα, περιέπεσε σε μια κατάσταση απάθειας. Ζήτησε χλιαρά συγγώμη από την οικογένεια του θύματος – τη στρουμπουλή ξανθιά χήρα Λέστερ, που δεν φαινόταν και τόσο τεθλιμμένη, και δυο εφήβους, ύποπτα κοντοκουρεμένους – και στο τέλος έβαλε τα κλάματα, επαναλαμβάνοντας «μα, μου την έπεσε με το μπιστόλι», «ήθελα να το *δανειτώ* το αναθεματισμένο αυτοκίνητο». Ο δικηγόρος αποδείχτηκε για τα πανηγύρια: δεν ήταν τραυλός, ούτε αλκοολικός, ούτε απόβρασμα της κοινωνίας, όπως περίμενα· απλώς, είτε δεν του ‘κοβε αρκετά, είτε θεωρούσε την υπόθεση εξ αρχής χαμένη. Ο Ναπ οδηγήθηκε, δεμένος πισθάγκωνα, στις φυλακές Ενηλίκων, στο θάλαμο των Μελλοθανάτων.

Έμεινε εκεί πέρα επτά χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων έκανε δυο απόπειρες αυτοκτονίας και τρεις αιτήσεις χάριτος. Όλον τον καιρό, μόνο η μάνα του μπορούσε να τον δει, καθώς και το μωρό, που, στο μεταξύ, έγινε εννιά χρονών. Η κυρία Φίνηεϋ το ‘ριξε στη θρησκεία, προσχώρησε σε κάποια αίρεση για να της συχωρευθούν οι αμαρτίες: δεν ξέρω σε ποια, όλες ιδίες μου φαίνονται – έγινε Πεντηκοστιανή, η Πρεσβυτεριανή, κάτι που αρχίζει από πι - κι όσο για το παιδί, δεν το ‘στειλιαν στο σχολείο του Κανάρζι για να μην είναι δακτυλοδεικτούμενο. Στα επτά χρόνια που ο Ναπ βρισκόταν στο θάλαμο των Μελλοθανάτων, συνέβησαν πολλά: επενέβησαν για να τον σώσουν οργανώσεις κατά της θανατικής ποινής, οργανώθηκαν (αραιές) συγκεντρώσεις έξω από τη φυλακή, ο κυβερνήτης έλαβε χιλιάδες γράμματα για να του δοθεί χάρη «επειδή όταν διέπραξε το έγκλημα ήταν ανήλικος», έκανε μάλιστα διάβημα και η Διεθνής Αμνηστία. Αλλά, στου κουφού την πόρτα όσο θέλεις βρόντα: τα γνωστά. Η τελευταία αίτηση χάριτος απορρίφθηκε με δεκατρείς ψήφους κατά έναντι τεσσάρων υπέρ, και ο Ναπ αποφάσισε να μην υποβάλει άλλη. «Είμαι κουρασμένος,» είπε στον δικηγόρο, που ήταν επίσης κουρασμένος. Έτσι, ήρθε η μέρα που έδεσαν τον Ναπ στην ηλεκτρική καρέκλα: καμιά εκατοστή άνθρωποι είχαν μαζευτεί έξω από το κτίριο των εκτελέσεων και φώναζαν «Ιράν, Κίνα και ΗΠΑ, δολοφόνοι!», μιας και μόνο οι δυο αυτές χώρες θανατώνουν ανηλικούς. Υπήρχαν και πιο ευφάνταστα συνθήματα όπως: «Παλαιά Διαθήκη, είσαι καθίκι!» Όλα μού φαίνονταν λάθος: ακόμα και το ότι η εκστρατεία για να σωθεί ο Ναπ, για να μετατραπεί δηλαδή η ποινή του σε ισόβια, στηριζόταν στο ότι ήταν νέος. (Τον Αύγουστο του ‘90, ο Ναπ έκλεισε τα είκοσι πέντε, αλλά όταν συνέβη το έγκλημα ήταν δεκαεφτά.) Όλα ήταν λάθος: ακόμα και το περίφημο αμερικανικό σύνταγμα, ακόμα κι εκείνη η όγδοη τροποποίηση που απαγορεύει τις «σκληρές και ‘ασυνήθιστες’ ποινές» (τι θα πει «ασυνήθιστες»;) μου φαινόταν καλαμπούρι. Τι περιμένεις από σύνταγμα του 18ου αιώνα, που να πάρει; Το σύνταγμα είναι ένα κωλόχαρτο. Προτού τον βάλουν στην πρίζα, τον ρώτησαν αν έχει κάτι να δηλώσει: «Μπα,» είπε. Κι έπειτα το ρεύμα της Γουέστινγκχάουζ τον έστειλε στο τίποτα. Ό,τι απόμεινε από τον Ναπ είναι θαμμένο στο νεκροταφείο του Κανάρζι: μια μικρή πλάκα γράφει **Ναπολέων Φίνηεϋ 1966-1990**, αποκρύπτοντας πως τον Ναπ τον έφαγε μπαμπέσικα η νηλιόηουστη πολιτεία της Φλόριντα. Αποκρύπτοντας πως μαζί με τον Ναπ πέθανε κάτι απ’ τον Καζανόβα κι από μένα. Κι ίσως ακόμα κι απ’ τον Κάρλος – που έγινε πρεζέμπορος – κι από τον Νάνο που δεν ψήλωσε ούτε τόσο δα.

my space whore./48

JOEY STETSON

της Νατάσας Χιενά

Του αρέσει να χορεύει. Και να δημιουργεί μουσική, η οποία χορεύεται. Αγαπημένα του μουσικά είδη είναι οι «Indie/post punk/punk 1976-1977/roots dub+dancehall/electro/garage rock/DnB/early jazz/lounge singers/Eski». Αγαπημένο του ποτό, ο μηλίτης φυσικής καλλιέργειας. Ο Joey Stetson, DJ στους Fuck the Cistern και φρόντμαν του electro-punk τρίο We Smoke Fags, για το Velvet:

photo: jenny hardcore

Πώς νοιώθεις όταν βρίσκεσαι στη σκηνή;

Νιώθω ότι περνά σε μια κατάσταση του μυαλού όπου όλα είναι δυνατά. Το μυαλό μου αδειάζει από κάθε σκέψη, εκτός από τη δουλειά που πρέπει να γίνει. Συνήθως δεν θυμάμαι πολλά από την εμφάνισή μας μετέπειτα, κάτι που, συνήθως, σημαίνει ότι ήταν καλό σόου.

Τι είναι αυτό που σε ενθουσιάζει περισσότερο στη ζωή;

Οι φίλοι μου και η μουσική. Τα δύο πράγματα χωρίς τα οποία δε μπορώ να ζήσω. Είμαι παθιασμένος και με τα δύο.

Από πού, συνήθως, αντλείς έμπνευση;

Έχω την τάση να εμπνέομαι από μουσικούς και καλλιτέχνες που σέβονται. Έχω ποικίλα γούστα και αντλώ κάτι απ' όλα. Επίσης τη συναντώ σε πράγματα που βλέπω και ανθρώπους που γνωρίζω.

Ποιο είναι το πιο όμορφο μέρος που έχεις επισκεφτεί;

Νομίζω ότι το Άμστερνταμ είναι μια πανέμορφη πόλη. Είναι ειρηνικό. Οι άνθρωποι δεν παίρνουν τη ζωή τόσο σοβαρά όσο στο Λονδίνο.

Πώς ήταν η πρώτη σου εμφάνιση μπροστά από κάποιο κοινό;

Συνήθιζα να είμαι πολύ ντροπαλός όσον αφορά το να τραγουδώ μπροστά σε κόσμο, ήμουν εξαιρετικά νευρικός. Δε νομίζω ότι πίστευα πραγματικά στα τραγούδια τα οποία τραγουδούσα. Έχει περάσει πολύς καιρός.

Από ποιο κομμάτι θα ήθελες να δημιουργήσεις remix, και γιατί;

Υπάρχουν πολλοί. Αυτή τη στιγμή θα ήθελα να κάνω remix για το «Dismissed» της Παριζιάνας Ρολίτα Ράπερ Uffie. Θέλω επίσης να κάνω remix για το «Eat Junk», ενός Λονδρέζου Grime MC Jme. Μου αρέσει να φέρνω τον προσωπικό μου ήχο και το στιλ μου σε ένα remix, να δημιουργώ ένα νέο κομμάτι, όχι απλώς να προσθέτω ένα kick drum και hi-hat.

Ποιο είναι το πιο ανήθικο πράγμα που έχεις ποτέ ακούσει για τον εαυτό σου;

Χμμμμ αυτό είναι δύσκολο γιατί τα περισσότερα πράγματα δε με αγγίζουν. Το πιο ανήθικο ήταν από κάποια δασκάλα, στο σχολείο. Μου είπε ότι το να γίνεις μουσικός δεν είναι ρεαλιστική καριέρα. Απάντησα ρωτώντας την αν το να γίνεις δάσκαλος ήταν.

Υπάρχει κάτι για το οποίο μετανιώνεις που δεν κάνεις αυτή τη στιγμή στη ζωή σου;

Δεν έχω τύψεις. Οι τύψεις σε περιορίζουν.

DO THE VELVET

στα παρακάτω σημεία:

καφέ - bar - εστιατόρια **ΚΕΝΤΡΟ:** Booze, Καλοκοτρώνη 57 | Gimmick, Ταρμαδού 15 | Οβι-Χοροστάσιο, Σκουθηνίου 2 Πλάτ. Κηλυθμώνος | Polis, Πεσμαζόγλη 5 (σταό βιβλίου) | Pop, Κηλυθίου 10B | Toy, Καρύτων 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καρύτων | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Καλοκοτρώνη 25 (Σταό Πραξιτέλους) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Switch Bar, Σκουθηνίου 2, Πλ. Κηλυθμώνος | Μαγκαζέ, Αιόλου 33, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeina, Κιάφας 6 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Κωλέττη 4 | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μνενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | AB, Εμ. Μνενάκη 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44 | Διηθό, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδίας, Καλλιδρομίου 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Πεννταπέντε, Καλλιδρομίου 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48A | Πολλέιτα, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομυιάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Braf, Δουκίσσης Πλακεντίας 122 | Επί της Πανόρμου, Πανόρμου 115 | Fridays, Λ. Κηφισίας & Λ. Αιεξάνδρος | Marabou, Πανόρμου 113 | Santa Botella, Πανόρμου 115A | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλη, **ΑΝΘ ΠΑΤΗΣΙΑ:** Καφέινο, Γαβρηλίδου 8, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφακι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De luxe, Θαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βέικου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιώτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιώτου 6 - 8, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθίνας, Ηρακλειδών 12 | Inotheka, πλ. Βύσσαννης 3 | Καφεείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πιπ-Πουπ (σαβόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Θηρίο, Λεπενιώτου 1 | Guru Bar, Πλ. Θεάτρου 10 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παλαμίδου 5 - 7 | Αρόδον, Μισούλη 22 | Ψύρρα, Μισούλη 19 | Άστρον, Τάκη 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almaz, Τριτοπέλιου 12 Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Hoxton, Βουτιάδων 42 | Γκαζάκι, Τριτοπέλιου 31 | Νηπιαγωγείο, Κηλεάνθους 8 | Mad, Περασφόνης & Δεκελίων 12 | Mamasca's, Περασφόνης 41 | Tapas, Τριτοπέλιου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Βάτραχος, Ευρυμέδοντος 3 | Nixon, Αγναιλίου, 61β, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικός Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υμηττού 110, Εμν. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτιό Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αιεξάνδρου Πόντου 10, **ΦΙΛΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρεπιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσοπογγίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΛΑΡΙ:** Αίγιλη, Πλάτ. Κεφαλαρίου, **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ** **ΚΕΝΤΡΟ:** Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομυιάλη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σεργίος 11 | Ορφανίδης, Καλοκοτρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καπλιανών 14 | Wave, Ερμού & Νίκης 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Τα Στάκια, Σπ. Τρικούνη 12 | Clupart, Μνάτσα 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιδρομίου 67-69 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | Box Κωλέττη 4 | Barbara's Food Company, Εμ.Μνενάκη 63-65, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Paloma negra, Δορυλλίου 2 & Βασ. Σοφίας, Πλ. Μαβίλη, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλληφ 16 | Rere Para Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόλωνος 42 | Το βρακι, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinylios, Ηφαίστου 24 | Prime Timers, Ηφαίστου 12 | Red Light District, Ερμού 109, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλαμίδου 3 | Clupart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παηλάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyledeath, Τριτοπέλιου 30, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαϊών 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως | Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Επ. Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174A, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Rita Pateroni, Μεταξά 40, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Ducknows music store, Καλοκοτρώνη 9 & Γκίνβ 6, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8, **βιβλιοπωλεία** **ΚΕΝΤΡΟ:** Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθίνας, Μαυροκορδάτου 9 | Πολλέιτα, Ασκληνίου 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koon-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βικτωρος Ουγκώ 15, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβλιόσημο, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραοήλη & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Καλοκοτρώνη 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35, **σινεμά** **ΚΕΝΤΡΟ:** Άστυ, Κοραή 4, **ΦΙΞ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφαβήτ, Μαυρομυιάλη 168, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κοδριγκτώνος 21 (Πατισίων 101), **σχοιές** **ΚΕΝΤΡΟ:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δέλτα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κραναού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπαγού 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243 **χώροι τέχνες** **ΚΕΝΤΡΟ:** The apartment, Βουλής 21, | Καπνάτος Αίθουσα Τέχνων, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονος Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονος Τέχνης Ιλεάνα Τούντα, Αρματολών & Κηλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομυιάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38A, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρπτος 29, | Καθηφαγιά, Καψάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επτακάικου 11, | Ελένη Κορωνοιάου, Μπασαίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βικτωρος Ουγκώ 15, **ΨΥΡΡΗ:** a.antonomouliou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμούδιου 10, Βαρβάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6 | Xirras Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παηλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7 | E31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνά, Ναυπηγίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μάλο Τεχνοχώρος, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** Β.Ι.Γ., Τραπεζούντος 44 | Τόρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παπά & Φιλελλήνων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **καταστήματα:** Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουρα 5, **χώροι τέχνες:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρα), **ΜΥΚΟΝΟΣ** Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ** Lemon, Πετριάνδρου 11, **ΝΑΥΠΛΙΟ** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6, **ΧΙΟΣ** Αίθουσα τέχνης Καλλιόπη, Γεωργ. Μουτάρη 4, **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρα)

ATH-LDN

16 – 29 APR 2007

Hellenic Sonic Airlines welcomes you on board ATH-LDN, a sonic voyage showcasing some of the most innovative musicians, sound artists, producers, performers & DJs working in Greece today.

K.BHTA
Biomass
The Callas
Coti & D. Charitos
Electroware
The Erasers
Mary & The Boy
My Wet Calvin
Peekay Tayloh
Spyweirdos
TeamStrut
Textu rizer
Yuria 06

For quick Check-in, please visit:
www.ath-ldn.com

© 2007 Timberland. All rights reserved. Timberland is a registered trademark of The Timberland Company. 800.737.7373

Timberland Make it better.™